

V 69. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Ocenění grafiků

Projektový den

Lyžařský kurz

Maturitní ples

Nová posilovna

Vážení čtenáři, vítejte na stránkách 69. Bezevšeho, které se podařilo vydat ještě v měsíci březnu. Už jsem se bála, že to nezvládneme, ale nakonec se dílo podařilo. Přinášíme vám reportáže a zprávy o akcích, které nabídly našim žákům výuku jinak než v tradičních hodinách. Ve škole jsme zorganizovali projektové dny, besedy, ale i výlety, exkurze nebo sportovní akce.

Žáci mohli díky besedám poznat zajímavé osobnosti, například paní Evu Malou, dceru plukovníka Otakara Hrubého, který za druhé světové války létal se stíhačkou u RAF. Mohli také osobně poznat politickou vězenkyni JUDr. Libuši Musilovou, která ve svých šestadevadesáti letech přijela za námi pobesedovat do Lešetic u Příbrami. Exkurze do Památníku Vojna, která na mě silně zapůsobila, získala přidanou hodnotu, autentické svědectví. Klobouk dolů, paní Musilová, děkujeme za vaše vypravování.

Žáci se v doprovodu svých pedagogů vydali například do Jáchymova, Kutné Hory, Jílového u Děčína, Plání pod Ještědem nebo Toulcova dvora.

Velmi se vydařily projektové dny věnované různým tématům (od Vánoc přes zdravotvědu až po téma svoboda).

V ateliéru vznikají zajímavé dekorace, ve kterých se může každý nechat zvěčnit, žáci si užívají nové posilovny, mohou chodit

bruslit nebo reprezentovat školu v hokeji nebo florbalu.

Na domové mládeže už okny netáhne, jsou vyměněná, tiskaři mají v dílně nová vrata a přestávky u nás můžete trávit na chodbě v pohodlných pohovkách.

Je toho ještě hodně, co noviny nabízejí, třeba recenze, příběhy na pokračování, spoustu fotografií a v neposlední řadě kresby od Šéry.

Chcete-li život na Polygrafce sledovat pravidelně, podívejte se na školní Facebook nebo Instagram.

Dnes nasněžilo, sníh sice roztál, ale venku je pěkná zima. Jaro na chvíli ustoupilo zimě, která bude ještě nějakou dobu vyťahovat drápy. Nemá šanci, víme to všichni. Naštěstí. Ať je to, jak chce, vy si čas pro nové Bezevšeho jistě najdete, ať už to bude v teple domova nebo na sluníčku na zahradě. Momentálně bije do oken ledový déšť, ale mně to nevaří, protože jsem teď s vámi, čtenáři posledního čísla s šedesátkou. Ano, příští noviny budou sedmdesáté. Budou vonět sluníčkem a blížícím se létem.

Přeji vám krásné jaro, ať slunce hřeje nejen vaše tělo, ale i duši. Maturantům a třetákům přeji hodně síly v závěrečné cílové rovince. Držte se, udělte vše pro to, abyste uspěli a mohli se rozletět do světa.

A teď alou vybrat barvu a rychle do tisku, už jsem toho napovídala dost. Howg!

Iva Šabatová

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

BEZEVŠEHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

LISTOPAD 2022 - ÚNOR 2023

Jakých aktivit se studenti měli možnost zúčastnit ve svém volném čase od listopadu do února?

- **LISTOPAD**

Relaxační večer - Jacobsonova relaxace, AT trénink a vizualizace, O čem se nemluví - zhlédnutí dokumentu Na hory s následnou besedou na téma sexting.

- **PROSINEC**

Intráci si užili vánoční atmosféru na malém vánočním setkání, rozkrajovala se jablíčka, luštilo z vosku i ze skořápek, nechyběly ani svíčky v ořechových skořápkách, kde každý s napětím sledoval svůj budoucí osud vložený do lodičky. Podařilo se vyrobit vánoční přáníčka pro zaměstnance školy.

- **LEDEN**

Byl to čas stolních společenských her. Pro žáky ze skupiny 3 připravila paní vychovatelka Obergruberová řízené besedy na nejrůznější témata:

1.S: Sebezpoznaní + sebehodnocení, Aktivní trávení volného času, 3.A, 2.P: Milostně - erotická láska, Partnerství, manželství.

- Na Polygrafce se povedla velká věc, začala fungovat nová krásná posilovna, mnozí intráci se pomalu rozhoupali k posilování svého těla a zlepšování fyzické kondice.

Je škoda, že ve svém volném čase tak málo využívají dalších možností aktivního trávení volného času, které začala škola nabízet – bruslení, stolní tenis, šipky...

- Nemůžu nenapsat o zázraku, který se u nás stal. Po několika desetiletích se obyvatelé DM dočkali nových plastových oken. Navždy pryč tak jsou časy, kdy škvírami kolem oken tolik profukovalo, že ani utěsnění pomocí dek nepomáhalo.

- A ještě zdánlivá, ale praktická maličkost – máme před pokoji botníčky!

-lo-

*Je to krásné.
Křesílka nám opravdu dělají radost,
žáci je využívají, jsme rádi, že je tu máme.*

HORKÉ KŘESLO s paní učitelkou Horákovou

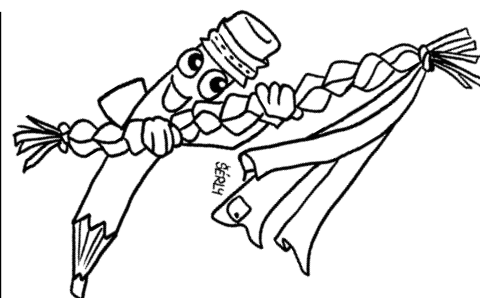

Kresba: annie

Na Mezinárodní den žen nás na intru navštívila naše češtinářka, paní učitelka Horáková. Zájem byl tak veliký, že jsme se jen tak tak vešli do naší malé klubovny. Čekání bylo zahájeno už čtyřicet minut před příchodem paní učitelky. Napjatě jsme očekávali, co se od ní dozvíme. Čas se přiblížil a klubovna se naplňovala. Někdo si předtím dělal popcorn, takže to smrdělo po celém intru jako vždy, když si někdo dělá popcorn v naší mikrovlnné troubě. Konečně je to tu, odvážná žena vstoupila do místnosti plné teenagerů. Paní učitelka, která nás na začátku roku všechny překvapila svým stylem učení, nás také překvapila svým příběhem. Dozvěděli jsme se, že má dvě zdravé a úspěšné děti, že učila na nespočetně mnoha školách, kde byl o dost tvrdší přístup, než na který jsme zvyklí. Taky pro nás byl překvapením její příběh s první cigaretou, kterou vzala mamince z kabelky. Její sportovní aktivita je taktéž zajímavá. Cvičí a drží se fit. A jak se stala učitelkou? Již jako dítě si na učitelku hrála a pak uběhl nějaký čas a stala se velice dobrou učitelkou. Horké křeslo nás zase o něco sblížilo. Jsme moc rádi, že k nám na intr přišla a otevřela se nám.

Poznámka jenom tak na konec: jestli chcete paní učitelce udělat radost, přineste jí čokoládu.

-annie-

OKÉNKO ŠKOLNÍ METODIČKY PREVENCE

listopad 2022 – únor 2023

- V listopadu až lednu proběhlo ve všech třídách první kolo třídnických hodin, jejichž cílem je mapovat a pomoci řešit problémy jednotlivých tříd.
- **Aktivita realizovaná externími organizacemi proběhly tři:**
 - Dvouhodinová přednáška organizace Duha (lektor pan Hanák) pro 3.A a 3.S, zaměřená na prevenci šikany.
 - Dva workshopy pro 2.A a 2.S (organizace Konsent), které cílily na prevenci sexuálního násilí.
 - Dvě besedy pro 3.A a 3.S s tematikou závislosti (Teen Challenge). O akcích si můžete přečíst v samostatných článcích.
- Ve druhém pololetí je v plánu další kolo třídnických hodin a možná se povede opět pozvat Agenturu Pondělí.

BESEDA NA TÉMA: KYBERŠIKANA

V předposledním prosincovém týdnu roku 2022 se na naší škole uskutečnila přednáška pro 3.S a 3.A na téma kyberšikany, které je v současnosti velmi aktuální. Přednášejícím byl pan Hanák ze společnosti E-DUHA. Studenti byli seznámeni s tím, jak se liší šikana od kyberšikany, co vše pod kyberšikanu spadá a jaké jsou možnosti obrany. Celé povídání bylo protkáno mnoha příběhy... Pro zajímavost uvedu několik pojmů a sami si můžete odpovědět, nakolik víte, co znamenají (a pokud nevíte a zajímá vás to, vyhledejte si ...): Happy sleeping, disinhibice, demigration, impersonation, fleming, outing, sexting, sms spooting, pishind, hoax nebo kybergrooming.

Jaké byly na přednášku ohlasy studentů?

Pro někoho byla příliš dlouhá, pro jiného příliš krátká, někdo měl pocit, že už o tomto tématu slyšel hodně, jiný naopak. Podstatné je, že většina studentů ji hodnotila kladně. Na ukázkou několik zpětných vazeb...

- Beseda byla fajn, dozvěděla jsem se nějaké termíny, co jsem neznala. Pán se dobře poslouchal, nenudilo mě to.
- Téma o kyberšikaně jsem slyšel a slyším, takže žádné novinky pro mě. Velice se mi líbilo vystupování pana učitele.
- Bylo to fajn, jen škoda, že to bylo jen na dvě hodiny. Jen tak dál.
- Beseda byla velmi příjemná a poučná. Já se s kyberšikanou setkal na ZŠ.

Z mého pohledu by se měl každý zamyslet nad sebou, než začne urážet jiného.

- Beseda byla poučná, zazněly zde zajímavé příběhy.
- Měla jsem strach, že to bude nuda, ale bylo to zajímavé díky reálným příběhům.
- Díky této hodině jsem se dozvěděl, že znám lidi, kteří by měli být trestně stíhaní, a že i já jsem se v některých situacích nezachoval správně.
- Beseda se mi líbila, dokázala jsem se vcítit jak do role agresora, tak oběti.
- Bylo to zajímavé a člověk si uvědomil, jak se má chovat na sociálních sítích, ale i v životě. Za mě by se to mělo preventivně opakovat, je to užitečné.
- Dnešní přednáška mi přinesla silné uvědomění.

-lo-

KONSENT – WORKSHOP – PREVENCE SEXUÁLNÍHO NÁSILÍ

13. prosince 2022 proběhly tříhodinové workshopy organizace KONSENT pro třídy 2.A a 2.S, zaměřené na prevenci sexuálního násilí. Workshopy se ve formě diskuze a skupinové práce věnovaly mýtům a stereotypům spojeným se sexem a sexuálním násilím. Lektorky se studenty diskutovaly o respektu k sobě a druhým, o nastavování hranic a potřebě souhlasu při sexuálním jednání. Upozorňovaly na nebezpečí tlaku okolí a vysvětlily, že ne znamená NE a také učily rozpoznávat formy sexuálního násilí. Probíraly s žáky, jak poskytnout podporu někomu, kdo se s násilím setkal.

Při následné zpětné vazbě většina studentů workshop hodnotila velmi pozitivně.

Malá ukázková názorů studentů:

- Myslím, že by se to mělo učit, protože je to dobré vědět a hlavně je to důležité.
- Myslím si, že to bylo pro nás přínosné. Byla tam spousta věcí, co si myslím, že

zazníť měla. Pohled od ostatních, starších a zkušenějších, kteří se v tom pohybují dlouho, je pro nás mladší hodně důležitý.

- Zavedl bych to jako normální předmět, je to hodně důležité.

-lo-

2x s Teen Challenge

Ve dnech 14. a 16. března proběhly ve třídách 3.A a 3.S besedy s pracovníky Teen Challenge Antonínem Tipanem a Mirkem Hřízou na téma ZÁVISLOST. Povídalo se o riziku drog nelegálních i legálních (včetně kratomu), o mechanismu vzniku závislosti i o těžké cestě zpět do normálního života. Zaznělo mnohé, včetně osobních příběhů. Studenti se do besedy aktivně zapojili.

-lo-

Prostě kvalita v Prostě Q

Dnešní exkurze s maturanty do reklamní agentury Prostě Q v Rumburku se vydařila. Orientují se na signmaking, polepy od aut, motorek, výloh až po trička. Byla radost vidět chlapy, co to dělají poctivě a srdcem, v akci. Panovala příjemná atmosféra a moc jsme si exkurzi užili. Díky, kluci z Prostě Q.

Linda Pazderníková

Děkujeme do Plastonu

22. 11. 2022 jsme se třídou 3.S navštívili šluknovský Plaston. Firma se zabývá výrobou plastových dílů a kufrů. V zasedací místnosti jsme zhlédli prezentaci, po které si žáci zahráli vědomostní soutěž o prima ceny. A pak už naše kroky zaměřily do výroby. Celý proces jsme si prošli, byl velmi zajímavý, ale cílem naší exkurze bylo hlavně vidět jejich potisk. Viděli jsme horkou ražbu, sitotisk, tampónový tisk a digitální tisk UV barvami. Děkujeme firmě Plaston za vřelé přijetí.

Lucie Bílková

JAK SE DĚLAJÍ OBALY

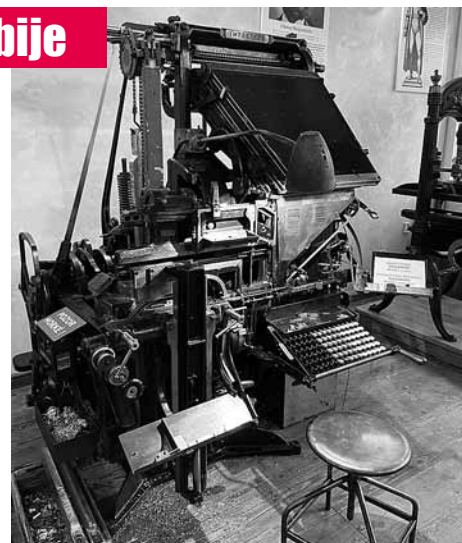
Tiskaři a knihaři učebních oborů navštívili v rámci exkurze obalářskou společnost DS Smith Packaging v Jílovém u Děčína. Po vyčerpávající prezentaci a občerstvení byla k vidění ucelená výroba různých zajímavých typů udržitelých obalů. Moc děkujeme do Jílového.

Martin Štěpánek

Společnost DS Smith je jedním z předních světových dodavatelů udržitelých obalů na bázi vláken a působí v oblasti recyklace a výroby papíru.

Trocha historie nikoho nezabije

V brzké březnové ráno se vydaly třídy 3.S a 3.A vlakem do Kutné Hory. Čekala je exkurze v KNIHTISKÁRNĚ/MUZEU Kutná Hora (knihtiskarna.cz), prohlídka chrámu sv. Barbory a okolí.

V knihtiskárně si žáci oprášili svoje vědomosti a naživo viděli předchůdce dnešních počítačů, jako je ruční i strojová řádková sazba. Každý žák si vytiskl vlastní pohlednici na historických strojích, jako jsou příklopový tiskový stroj Boston, zlatí lis a zkusili si ražbu. Strojem času jsme se dostali do minulosti knihtisku a knihařského zpracování. Viděli jsme sklepení z 15. století i zasypané chodby. Do svých domovů jsme se vraceli značně unaveni, ale spokojeni. Byl to moc hezký den.

Linda Pazderníková

ANKETA BEZEVŠEHO: NOVÁ POSILOVNA

Jednoho dne nás redaktory napadlo udělat malou anketu do nového čísla Bezevšeho. Určitě jste si všichni všimli, že je zcela nově vybudovaná posilovna, do které mohou chodit všichni studenti, učitelé i vychovatelé této školy. Anketním otázkám jsme věnovaly svůj drahocenný čas, oběhly jsme pár studentů, vychrlily na ně pár otázek a šly to sepsat. Tak a jdeme na to.

Chodíte často do posilovny?

- **Vojtěch Karásek:** Byl jsem tam zatím jen dvakrát, ale určitě tam v budoucnu ještě zajdu.
- **Pan uč. Pallag:** Ano, chodím pravidelně.
- **Karolína Mendová:** Chodila jsem pravidelně, teď už moc ne, protože jsem z toho onemocněla.

- **Viktorie Olívie Danielová:** Jak se mi chce.

Jak se vám líbí nová posilovna?

- **Karolína Mendová:** Nová posilovna se mi moc líbí, nečekala jsem, že se tam toho tolik vejde.
- **Viktorie Olívie Danielová:** Nečekala jsem, že zainvestují do běžeckého pásu, moc mě to překvapilo.
- **Pan uč. Pallag:** Líbí se mi, alespoň že nějaká je.
- **Vojtěch Karásek:** Zamlouvá se mi. Na protažení a uvolnění je ideální.

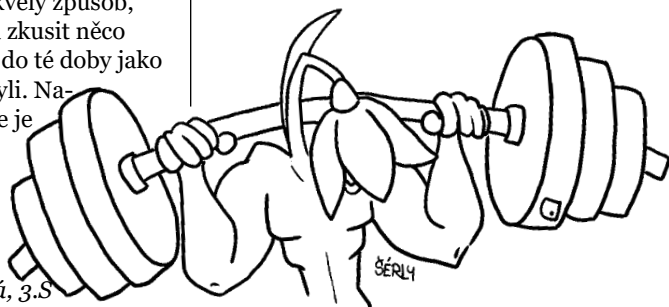
Přihodilo se vám něco směšného při cvičení?

- **Vojtěch Karásek:** Ano, jednou jsem se vyzval na pásu dát rychlost na maximum a zkusit pár vteřin vydržet..., můžete hádat, co se stalo, sletěl jsem z pásu během několika vteřin a div jsem ho svým velrybím tělem nepřevrhl.
- **Štěpán Žďánský:** Uprostřed cvičení se k nám přidal pan Otáhal a začal s námi společně cvičit.
- **Karolína Mendová:** Když jsem tam byla poprvé, šla jsem na pás, měla jsem tam rychlost čtyři, kamarádka přišla, zmáčkla rychlost šestnáct a málem jsem letěla na zem.
- **Pan uč. Otáhal:** Směšného ne, dějí se tady samá dramata.

Řekněte mi tři důvody, proč tam chodit?

- **Vojtěch Karásek:** Zabijeme tím čas a zároveň uděláme něco pro své zdraví, je možno si tam zajít i během špatného počasí, kdy je málokomu po chuti jít ven.
- **Pan uč. Pallag:** První důvod, abychom nezakrněli, druhý důvod, je to relax, třetí důvod, potkávám se s fajn lidmi a je tam sranda.
- **Štěpán Žďánský:** Neměl by tam každý chodit, pak tam nebude místo pro mě.
- **Martin Drábek:** Jde o skvělý způsob, jak zlepšit svoji fyziku a zkusit něco nového, zvlášť, když jste do té doby jako já v posilovně nikdy nebyli. Nakonec bych rád zmínil, že je skvělé tuto možnost mít a to zcela zadarmo. Je to podle mne škoda ji nevyužít.

K. Mendová,
V. O. Danielová, 3.S

Připravily jsme si pro vás rozhovor s paní vychovatelkou Monikou Burdovou, která se k nám na domov mládeže vrátila po mateřské dovolené.

Návrat paní vychovatelky

- **Jak jste se těšila zpět do vychovatelny po mateřské dovolené?**

Těšila jsem se, pro mě je tato práce takový relax, trošku něco jiného než stereotyp doma.

- **Odpočinula jste si doma s mimčem?**

Ani ne.

- **Všimla jste si tu po návratu nějaké změny? Jestli ano, čeho?**

Posilovny, ale je toho spousta, noví učitelé, noví studenti i vedoucí stravování a mistři na praxích.

- **Myslíte si, že vás mateřství změnilo? A v čem?**

Jsem empatičtější, jako matka beru vše z jiného pohledu než dříve. A na váze.

- **Plánujete s přítelem druhé mimčo?**

Já ne.

- **Kdybyste mohla žít kdekoliv na světě, kde by to bylo a proč?**

Jelikož mám ráda teplo, tak určitě v teplých místech, ale přesněji jsem nad tím nepřemýšlela.

- **Co ráda děláte ve volném čase?**

Tak toho volného času moc není, ale když je, tak ho ráda trávím s rodinou (výlety, dobrodružství). Ale i spánek je super.

- **Jaké přívlastky byste použila k popsání své povahy, osobnosti?**

Jsem kamarádká, naslouchající, empatická, a když je potřeba, umím být i přísná a zlá.

- **Kdybyste neměla možnost vrátit se zpět do tohoto zaměstnání, jaký druh práce byste hledala?**

Tak příležitostně, co by se naskytlo. Ale přemýšlela jsem o hlídání dětiček do tří let jako výpomoc maminkám.

K. Mendová, V. O. Danielová, 3.S

OCENĚNÍ pro úspěšné grafiky

V měsíci lednu proběhlo v naší škole předání ocenění za nejlepší návrh loga a samolepky pro novou studentskou kavárnu Ollie, která se bude otevírat ve Šluknově. Z velkého množství velmi zajímavých návrhů si zástupci organizace Teen Challenge nakonec vybrali. Nejlepší logo vytvořila Katka Vítová a samolepku pak Eliška Stárková.

Ocenění a odměnu společně s vedením školy předal i zástupce zadavatele výzvy. Oceněným patří velká gratulace.

Martin Štěpánek

POLICIE ČR zasahuje na Polygrafce

V pondělí 20. března nás navštívila Policie ČR, aby představila a přiblížila zaměstnání policistů našim žákům. Beseda byla zajímavá a určitě přiblížila práci policistů našim maturantům, kteří letos zakončují svá studia a budou hledat zaměstnání a uplatnění.

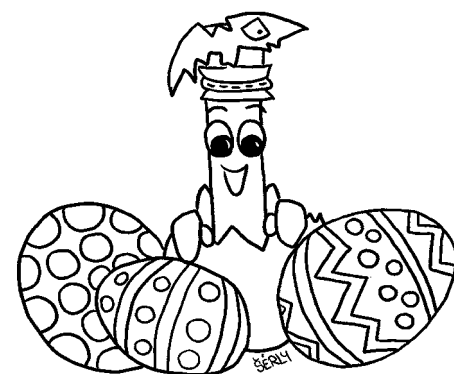
Martin Macek

Líbil se mi přístup policistů, byli velmi příjemní a dobře se poslouchali. Dozvěděla jsem se spoustu nových věcí.

A. Košinová, 4.S

Stužkovací večírek třídy 4.S

PRVNÍ POMOC, NE OVŠEM POSLEDNÍ

V posledním předvánočním školním týdnu bylo u nás ve škole živo. Den před závěrečnými střeďečními třídními besídkami s navazujícím vánočním programem si pro nás v úterý 20. 12. 2022 připravili program žáci a učitelé ze sprátené zdrávký (škola je celým názvem Střední zdravotnická škola a obchodní akademie Rumburk). Jednalo se o projektový den se zaměřením na první pomoc. Žáci a žákyně se rozdělili do čtyř skupin a obsadili učebny v nejvyšším patře školy. Postupně procházeli jednotlivá stanoviště, jako např. krvácení nebo zlomeniny, střídali se asi po půl hodině a nasávali cenné informace z praxe.

Chtěli bychom tímto poděkovat organizátorům akce a smeknout před nimi klobouk. Projektový den nejenže byl důležitý díky zaměření na záchranu lidského života a pomoc v krizových situacích, byl také velmi dobře připravený a reakce našich žáků byly velmi pozitivní. A jaké reakce jsme například zachytili?

- Projekt byl podaný tak, že mě to nenuďilo a opravdu si informace pamatuji.
- Kluci a holky příjemní.
- Naučili jsme se užitečné věci do života.
- Celkově to bylo zpracované moc pěkně.
- Ráda jsem se něco nového naučila a aspoň teď vím, jak správně postupovat v případě první pomoci.
- Tři stanoviště byla fajn, u čtvrtého mi bylo líto, že to holky četly. Někde mi bylo nepříjemné, že jsme si museli vše „nedobrovolně“ vyzkoušet, ale nakonec to nebylo nic hrozného. A z nějakých stanovišť jsem si i něco nového odnesla.
- Dobré zpracování, zábavná praxe a dost nových a důležitých informací.
- Zajímavý styl vysvětlení a přítomnost názorných ukázek.
- Líbilo se mi, že jsme si mohli vše vyzkoušet v praxi. Možná bych ocenil více stanovišť.
- Projekt byl skvělý, žáci zdrávký dobře prezentovali. Věděli, dá se říct, úplně vše, na co jsme se ptali. Líbilo se mi to.
- Poučné, přínosné.

- Žáci dokázali odpovědět na každou otázku. Projev byl jasný a stručný. Zajímavá a užitečná témata.
- Organizace byla v pořádku, praxe a teorie se mi líbila. První pomoc sice znám, ale bylo super si ji takhle po delším čase zopakovat.

Zde některé z reakcí vyjadřujících, kde žáci vidí ještě potenciál ke zlepšení, případně co komu nevyhovovalo:

- Na jednom stanovišti slečnám nebylo dobře rozumět, mluvily potichu.
- Zkazilo to vánoční náladu. (Jeden z našich učitelů byl připraven „křísit“ žáky, jimž by např. vyprávění o otevřených zlomeninách či ukázka ošetření popálenin neudělaly dobře, pozn. red.)

- Nelíbilo se mi, že se na jednotlivých stanovištích opakovali (telefonní čísla, první pomoc), stanoviště v učebně č. 6 se mi příliš nelíbilo.
- Občas bylo špatně rozumět.
- Málo času.
- Některé věci nebyly dovysvětlené a nebyla řečeno vše.
- Na posledním stanovišti si holky skákaly do řeči. To nesnáším.

Odpořídali žáci tříd 3.S a 3.A.

A. Bartůňková

DNY OTEŘENÝCH DVEŘÍ

8. 12. 2022 / 12. 1. 2023

Zima ve fotoateliéru

Pláně pod Ještědem 2023 aneb Hory jsou hory!

Letošní zimní kurz nezačal příliš šťastně, počasí nám nepřálo. Mlha, déšť, vítr... Nakonec se to ale dalo přežít a pěšáci se dostali na Rašovku i Ještěd a lyžaři na sjezdovku, která byla i přes lijáky a teplé počasí v provozu. Jako zkušenost vynikající. Hory jsou prostě hory, i když jen ty malé české. Díky všem, co to nevzdali!

Martin Macek

Lyžaři i pěšáci

Od 9. ledna do 13. ledna jsme se třídy 1.S a 1.A zúčastnily lyžařského kurzu v Liberci. Na kurz jsme odjžděli v pondělí ráno, a to vlakem z Varnsdorfu. A to už začala zábava. Lyžařů nás moc nebylo. Těch, co uměli lyžovat, bylo asi osm a měl nás na starost pan učitel Macek. Začátečníky měla na starost paní učitelka Horáková. Těch bylo pět. Ti, kterým to šlo, se k nám postupně přidávali. Za sebe musím říct, že my, lyžaři, jsme si to hodně užili. Pan učitel si nejdřív zkontroloval, zda umíme lyžovat. A potom pro nás začala sranda na svahu. Sice sněhu moc nebylo, ale lyžovat se dalo. Ve čtvrtek jsme měli volný den a jeli jsme do Liberce, kde jsme dostali rozchod. Každý jsme si město užili po svém. Já si šel koupit oblečení a potom nějaké jídlo. Za mě se lyžařský kurz i přes ne moc dobré počasí povedl. Byli jsme super parta a i učitele jsme poznali jinak než ve škole. A oni nás taky! Také jsme se jako třída sblížili. Osobně se už těším na další takovou akci.

A teď předávám slovo Kat, která chodila po túrách.

My, jakožto pěšáci, jsme si tento lyžařský kurz alespoň dle mého názoru také velice užili. Člověk si řekne, že chodit každý den několik kilometrů stále z kopce a do kopce musí být nuda, ale opak je pravdou. Každý den s námi trávil pan učitel Stránský a náš pan učitel třídní, pan Svoboda. Ano, některé kusy cesty nebyly zrovna procházkou růžovou zahradou, ale za ty výhledy, které jsme každý den vídali, to opravdu stálo. Musím jen souhlasit s tím, že po tomto týdnu pohromadě jsme se jako třídy více sblížili a vybudovali mezi námi pevnější vazby. Taktéž se těším na podobné akce.

-Miško-, -Kat-

Výroba betlému

Vzpomínat na Vánoce v březnu je poněkud zvláštní. Jenže poslední číslo Bezevšeho se uzavíralo v adventu. Vůbec jsme se nestihli pořádně pozastavit u rozsvícení vánočního stromu, za které vděčíme p. Martinu Štěpánkovi a p. Jiřímu Otáhalovi. Vidět je na štaflích, jak zavěšují ozdoby na túji, jejíž větve jsou velmi neposedné, není pro moji náturu a strach z výšek příliš dobrý pohled. Letos dokonce Jiří Otáhal vymyslel a zrealizoval (vlastnoručně vyřezal) a s pomocí žákyň (malovaly) betlém, který svítil až do třech králů.

-ŠA-

Rozsvícení vánočního stromu v Praze bez nás

V pátek 25. 11. 2022 jsme se s bratrem Martinem a jeho kamarádkou domluvili, že bychom mohli jet v sobotu do Prahy na rozsvícení stromku. Bratrova kamarádka je ze Slovenska. A letos je v Praze vánoční stromek, který pochází kousek od nás z Kytlic. S rodiči jsme se ještě domluvili, že vezmeme malého brácha a pojedeme. Těšili jsem se, jak si výlet společně užijeme. Malý brácha ještě nikde mimo Varnsdorf na rozsvícení stromku nebyl. V sobotu jsme se naobědvali, vyslechli si rodiče, zamávali jim a s dobrou náladou vyjeli s domova. Domluvil jsem, že pojedeme přes Německo, Polsko a Liberec po dálnici. Že takto bude cesta rychlejší. Německo jsme projeli bez problémů, ale v Polsku naše dobrá ná-

lada a cesta skončila. A to z důvodu auto-nehody. Naštěstí nám se nic nestalo jenom malý brácha byl chvíli v šoku. Ale pytlík bonbonů ho za chvíli s toho dostal. Horší bylo, když přijeli polští policisté nehodu řešit. Krom polštiny neuměli žádný cizí jazyk. Naštěstí bratr Martin umí polsky i německy tak, jak policistům i německé posádce, která nás nabourala, vše tlumočil. Po vyřešení nehody jsme už neměli náladu pokračovat v cestě do Prahy na rozsvícení vánočního stromu. Raději jsme se vrátili domů. Všichni byli rádi, že se nikomu nic nestalo. Tak snad příští rok se nám povede na rozsvícení stromu podívat. Tentokrát je pro nás důležité, že jsme všichni v pořádku.

-Miško-

Projektový den Polygrafky v duchu Vánoc

Poslední den výuky před Vánocemi patří tradičně projektovému dni. Žákům jsou k dispozici nejrůznější aktivity jako výtvarné dílny, zpěv koled a vánočních písní, společenské hry nebo sportůk. Tentokrát to byl stolní tenis. Na betlém J. Cobla se nešlo, protože vál skutečně silný vítr, prostě se čerti ženili. Plánovala jsem do školy přivést elektrické píáno, ale vzdala jsem to. Byla jsem ráda, že jsem doma sešla namrzlé venkovní schody bez úrazu. A tak musela stačit kytara. Nečekala jsem, že někdo přijde zpívat. A přišli a přišel si na chvíli zazpívat i kuchař Pavel, čímž nás moc potěšil.

-ŠA-

Po stopách vězeňských táborů padesátých let - 1

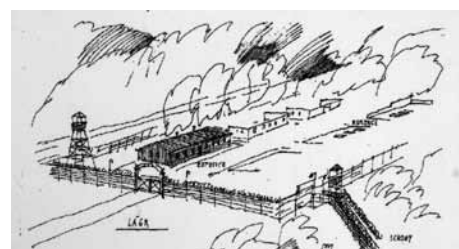

Dne 24. listopadu se téměř padesát žáků Polygrafky zúčastnilo historické exkurze naučnou stezkou Jáchymovské peklo přibližující místa bývalých vězeňských táborů komunistického režimu. Začali jsme prohlídkou Štoly č. 1, na jejíž razbě se museli podílet političtí vězni. Pokračovali jsme po tzv. jáchymovských schodech hrůzy, které museli vězni za každého počasí zdolávat při cestě z tábora do práce a zpět. Násled-

ně jsme si prohlédli místo bývalého tábora Svornost, z něhož se však do dnešních dnů dochovala pouze část tzv. korekce. Po několikakilometrové cestě lesem jsme dorazili na místo, kde se nacházel tábor Nikolaj. Političtí vězni byli nuceni odtud pochodovat do práce na důl Eduard svázáni v laně (což si někteří účastníci výletu krátce vyzkoušeli). Exkurzi jsme zakončili u bývalé převlékárny nedaleko bývalého

tábora Rovnost. I přes náročnější terén i nepříliš příznivé meteorologické podmínky se akce vydařila. Za prohlídku štoly děkujeme pracovníkům Muzea Sokolov, za exkurzi naučnou stezkou pak spolku Političtí vězni (jmenovitě průvodci Marcelu Vajnarovi), za bezplatné zajištění dopravy Ústeckému kraji.

Autorkami fotografií jsou Anna Kroutilová a Lucie Mihalíková, -fis-

Po stopách vězeňských táborů padesátých let - 2

Ve čtvrtek 9. března 2023 jsme navštívili Památník Vojna v Lešetících u Příbrami. Místo, ve kterém nedobrovolně strávili řadu let svého života političtí vězni komunistického režimu, je téměř jediným dochovaným autentickým dokladem vězeňství padesátých let v Československu. Po prohlídce táborového areálu následovala

beseda s politickou vězeňkyní komunistického režimu JUDr. Libuší Musilovou (1926), která většinu svého trestu strávila v Pracovním útvaru ve Varnsdorfu. Nejen o tomto období svého života obdivuhodným způsobem vyprávěla našim žákům. Děkujeme vedení Hornického muzea v Příbrami za možnost uspořádání besedy

a PhDr. Františku Bártíkovi za úžasný výklad a pomoc s organizací exkurze. Paní Libuše Musilové za ochotu, čas a mimořádně lidský a přátelský přístup k našim žákům. Zúčastněným žákům také patří pochvala za slušnost, zájem a pozornost, s nimiž celý výlet absolvovali.

-fis-

MATURITNÍ PLES třídy 4.S - 4. února 2023

Vážený pane řediteli, páni mistři a paní mistrové, paní učitelky a páni učitelé, vychovatelé, rodiny, známí, přátelé a i vy, co jste se na nás jen přišli podívat, dovolte nám zde přečíst srdcervoucí řádky o našich letech na Polygrafce. Chtěli bychom poděkovat všem našim milovaným učitelům, mistrům a vychovatelům za příjemné zážemí, které nám za ty čtyři roky pomáhali tvořit a zlepšovat. Nic totiž nespojí třídu více, než nadávání na písemky, na jejichž obsah se nikdo doma ani nepodíval, nebo na školu od sedmi celý jeden týden. Děkujeme za to, že jsme si koupili předraženou učebnici Moderní polygrafie, které nikdo z nás nerozumí a v životě jsme ji ani jednou neotevřeli.

Ty čtyři roky byly dlouhé. Zažili jste toho s námi mnoho, ale málo zároveň. Kdo by totiž čekal, že budeme dva roky na online výuce a budeme se modlit, ať už jsme v té promrzlé budově.

V porovnání s ostatními třídami jsme celkem nudní a problémy s námi moc nejsou. Proto bude lepší, když se naše debaty nedostanou mimo čtyři stěny naší třídy a budeme stále nejlepší 4.S.

Ať tu nestojíme deset minut, přejdeme ke konkrétním osobám, které poprosíme, aby při zaznění jejich jména přišli k nám na pódium a převzali od nás malé dary.

Ředitel školy Ing. Richard Sýkora! Děkujeme vám za neskutečné úsilí stavět školu na nohy stejně jako vaši předchůdci. Za možnost chodit každé pondělí bruslit, i když jsme tento čas trávili zde a pilně nacvičovali naše předtančení. Děkujeme za posilovnu, za nová okna na in-tru a za spoustu dalších věcí, o kterých nemáme ani tušení. Obecně děkujeme za to, jak jste se ujal role ředitele a za snahu vést školu dál k rozkvětu.

Třídní učitel Mgr. Josef Makovský! Je to náš dědeček, na kterého se můžeme vždy obrátit. Vyslechl jakýkoliv náš problém bez ohledu na to, o co se jednalo. Od prvního dne nás strašil maturitou, kterou máme již za pár měsíců, takže teď nás straší ještě víc se svými dramatickými pauzami během svého monologu. Lepšího třídního jsme si ale nemohli přát. Proto bychom mu rádi předali námi ručně malovaný obraz s našimi pacičkami na památku a pár drobností k tomu.

Zástupkyně ředitele Mgr. Iva Šabatová! Paní učitelko, s vámi jsme prožili opravdu hodně. Od prváku s vámi máme odborné kreslení a hlavně český jazyk, který díky vám opravdu umíme. Někdy je to vážně vyčerpávající, odpočítáváme minuty do konce hodiny a modlíme se, ať nepíšeme další sloh. Ale v srdci víme, že to děláte pro nás. Chcete nás dovést k maturitě, kterou samozřejmě zvládneme!

Naše choreografka Adela Pavličková! Aďo, děkujeme, že jsi nás zachránila a bylo nám ctí být tvými prvními dětmi. Děkujeme ti, že jsi nad námi nikdy nezlomila hůl a snažila se nás to všechny naučit. Jezdila jsi za námi několik kilometrů, jen abys s námi strávila dvě hodiny tancováním a jela zase pryč. Takže budoucí maturanti, tahle holka vám udělá stejně dobrou choreografii, jako ji udělala nám, možná i lepší!

Nebojte se, pomalu se blížíme ke konci. Náš třídní kolektiv, který držel při sobě, zvláště v situacích škodolibých, při vydávání podivných zvuků a hlavně při vymýšlení důvodů, proč tu písemku zrovna dneska nemůžeme psát, byl ze začátku celkem zajímavý. Hodně lidí se znalo z dřívějšíka, nebo to byli intráci, co se bavili hlavně spolu, a tak jsme se dělili na skupinky. Díky dělení na praxe a na hodiny cizích jazyků jsme ale dokázali tvořit nové vazby, sem tam i nějaký třídní pár. Několikrát jsme se kvůli různým věcem chytli, nesouhlasili se sebou, ale když se jednalo o psaní čárek v češtině, všichni jsme byli zajedno. Nikdo to nechápal. Tak snad to spolu dotáhneme k předání maturitního vysvědčení a každý z nás se dostane tam, kam ho srdce táhne! Vaše 4.S

Tentokrát Hraběnka v Divadle Palace

V pátek 17. března jsme opět odcestovali do Prahy, tentokrát do Divadla Palace na Václavském náměstí. Čekalo nás představení v dramaturgii Aleny Kožíkové Hraběnka. Autorem divadelní adaptace je syn Jiřího Hubače Ivan Hubáč.

Autobus obsadila jako vždy zajímavá směsice osobností od žáků přes kantory, jejich drahé polovičky, až po přátele školy. Na Hraběnku jsme se těšili všichni. A také na to, že zase budeme chvíli spolu jinde než ve škole.

Cesta neuvěřitelně rychle utekla, pan Hemelík uháněl Mercedesem pro dvacet lidí jako ďas, a než jsme si stačili všechno říct, byli jsme na místě. Měli jsme dostatek času před představením povečeřet.

Mnozí milujeme Elišku Balzerovou a dobrý výkon jsme tak trochu předpokládali. Jenže jsem nepočítala s tím, že to bude taková kvalita a tolik mě to zasáhne. Herci excelovali. A to doslova a všichni.

Musím říct, že král televizní scénaristiky Jiří Hubáč napsal scénář původního televizního filmu Zámek v Čechách mistrně, geniálně a na míru Jiřině Jiráskové. Eliška Balzerová dala postavě hraběnky trochu jiný rozměr, lidskost a laskavost. Zhlédli jsme tragikomickou hru, kdy se smích mísil do slz a vážnosti. Studentky, které měly možnost jet s námi díky Filipu Stojaníkovi (vždy myslí na žáky a nabídne jim lístky), se mohly na dvě hodiny přemístit do komunistické minulosti, kterou jsme my starší zažili. Mohly tak alespoň trochu pochopit, jak zruďný systém to byl, na jakých principech fungoval a jak využíval lidské slabosti, strachu, ale i hlouposti, které dal moc. Nedá mi neocitovat větu: „Největším neštěstím českého národa jsou příčinliví nevdělančí“.

Děkuji za nás všechny Elišce Balzerové, Davidu Novotnému, Miroslavu Etzlerovi, Michalu Novotnému, Martině Delišové, Richardu Tršťanovi a dalším za skvělý výkon a za to, že se na dvě hodiny stali autentickými a předali nám poselství nezapomenout a připomínat, že zlo existovalo, existuje a bude existovat.

Třešničkou na dortu byla závěrečná přítomnost pana Miroslava Etzlera na palubě autobusu, byl moc rád, že se může s námi svést domů za rodinou. A tak jsme to vzali do Rumburka přes Stráž pod Ralskem. Řidič si nevezl za delší cestu navíc ani korunu. Děkuji, Filipe, že se staráš o náš kulturní život, děkuji panu Hemelíkovi za skvělou jízdu a panu Etzlerovi za úžasné vyprávění a debatu v autobusu. Měla jsem výhodu, seděla jsem blízko a slyšela.

Usínala jsem asi v půl druhé ráno s myšlenkou, že páteční pracovní den nabyl o odpolední, večerní a noční zážitek na svém rozměru, přesáhl hranice „milovaného pátečku“, jak mu všichni na Polygrafce říkáme, a zasáhl naše srdce. Budu čerpat zase dlouho!

-ŠA-

Projektový den „Člověk ve svobodné společnosti“

Dnes bychom se s vámi, milí čtenáři, chtěli podělit o jednu zajímavou akci, kterou zažila Polygrafka v den smutného prvního výročí ruské války na Ukrajině. V pátek 24. února 2023 se v rámci teoretické výuky konal projektový den, ve kterém si žáci šesti tříd mohli vybrat dvě z celkem sedmi nabízených aktivit. Jejich seznam najdete níže. Všechny aktivity a jejich témata byly pečlivě vybrány a hlavním kritériem byla aktuálnost a určitá přesahovost. Jinými slovy aby dané téma bylo nejen současné (naléhavé, potřebné), ale aby nešlo po povrchu, aby v sobě odráželo hlubší problematiku. Bystrý čtenář může najít ještě jedno kritérium. Společným jmenovatelem celého dne byla svoboda, a tu v sobě obsahovalo opravdu každé ze sedmi témat. U některých témat se slovo svoboda hledá lehce, u jiných ji najdete až na druhý nebo i třetí pohled. A tak buďme vděční za svobodu, ve které máme privilegium žít (a to opravdu není klíšé). Buďme vděční, že se nemusíme bát o život svůj ani svých blízkých. Buďme vděční za svobodu slova, která nebyla ani zdaleka vždy samozřejmostí, jen ne každý s ní umí zacházet. Buďme vděční za svobodu v technologickém pokroku, který v nás ale může vzbuzovat i obavy. Buďme vděční za svobodná rozhodnutí, která děláme, když máme svůj život pevně v rukách, nikoli na zdech sociálních sítí.

Dnes proběhl ve škole projektový den, a ačkoliv jsme se neučili tradičně podle rozvrhu, dozvěděli jsme se toho opravdu mnoho. Projektový den nabídl sedm různých témat a každý si mohl vybrat dvě podle svého gusta. Bylo to skvělé prozkoumání, objevení nových zájmů a setkání s lidmi, kteří mají stejný zájem jako my.

Děkujeme všem hostům a učitelům za skvělé zážitky a také žákům za jejich nadšení, spolupráci a příjemnou zpětnou vazbu.

(příspěvek paní učitelky Příbylové na školních sociálních sítích vygenerovaný umělou inteligencí)

Seznam nabízených témat:

1. Lidská práva – nedemokratické režimy
2. Lidská práva a jejich duchovní rozměr, Mgr. R. Vlasák, M.Th.
3. Seznámení s umělou inteligencí
4. Kyberšikana
– mezilidské vztahy na internetu
5. Sociální sítě a internet
– naše duše a její digitální rovnováha
6. Fake news a dezinformace
– pravda a lež v „tekuté“ společnosti
7. Ukrajina – rok s válkou

Zapojené třídy 1.A, 1.S, 2.A, 2.S, 2.P, 3.S

LIDSKÁ PRÁVA A JEJICH DUCHOVNÍ ROZMĚR

Jedním z hostů, kteří přijali naše pozvání, byl rumburský farář původem z jižních Čech Mgr. Richard Vlasák, M.Th.. Bесеda s ním nesla název „Lidská práva a jejich duchovní rozměr“ a ohlasy žáků po skončení byly skvělé. Bude nám ctí otisknout slova pana Vlasáka, který nám napsal:

Dobrý den a ahoj, včera jsem byl hostem be-

sedy na střední polygrafické škole v Rumburku. Tématem diskuse byla lidská práva a křesťanství. Hezky se o mne i o hosta našeho evangelického sboru Jošua Blažka starali. Mohou křesťané dnes mluvit o lidských právech a nemají se spíš držet svého kopyta - jen náboženských záležitostí? To byla jedna z hlavních otázek

ze dvouhodinové interaktivní debaty, do níž se studentky a studenti doslova ponořili, diskutovali a plnili se zájmem jednotlivé úkoly. Seznámili se mimo jiné s termínem „skleněný strop“, který v mnoha ohledech brání z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, sexuální orientace či názoru v tom, aby někdo mohl využít svého „práva na štěstí“, jak o něm mluví americké prohlášení nezávislosti. Mluvili jsme o skleněných stropích, které studentky a studenti zažívali a zažívají. Za sebe a podle zpětné vazby i za studenty mohu říct, že to byl čas plný důvěry, otevřenosti, humoru i odvahy.

Více takových hodin a více takových studentek a studentů, pak se budoucnosti a o demokracii nebojím.

Mgr. Richard F. Vlasák, M.Th., farář

ROK S VÁLKOU

Vzácnými hosty na půdě naší školy byli občané ukrajinské národnosti, kteří v současné době pobývají v Rumburku, Jiřkově nebo Krásné Lípě. Byť válka v jejich vlasti trvá právě jeden rok, oni se snaží žít svůj život a přijmout věci tak, jak jsou. O svých zážitcích a zkušenostech se nám rozhodli vyprávět a my jim tímto velice děkujeme, neboť víme, jak náročné a emotivní to pro ně bylo.

Z pohledu moderátora musím dodat, že to pro mě, a doufám že i pro přítomné studenty, byla velká zkušenost. Uvědomila jsem si spoustu věcí a dostala odpovědi na otázky, které bych se jinak nikdy nedozvěděla. Bude se těšit na další aktivity, které s Ukrajinci vymyslíme a posílíme tím mezilidské vztahy. Hlavně chci vyzdvihnout myšlenku, že jsme všichni lidi na stejné lodi a nikdy nevíme, kdy budeme potřebovat pomoc my.

Žákyně L. Mihalíková,
moderátorka besedy

SEZNÁMENÍ S UMĚLOU INTELIGENCÍ

Velmi zajímavým a aktuálním tématem bylo seznámení s umělou inteligencí, o které toho zatím moc nevíme, ale tušíme, že se jedná o převratnou záležitost. Umělá inteligence nám možná bude promlouvat do životů více a více a je dobré zjišťovat, co vlastně umí a jakými způsoby se dá využít. Musíme se s ní učit pracovat. Žáci si AI vyzkoušeli v matematice, při psaní příběhů i referátů, někdo si s ní dokonce zahrál šachovou partii. Nakreslila podle zadání i obrázky, které přikládáme.

SOCIÁLNÍ SÍTĚ A INTERNET – NAŠE DUŠE A JEJÍ DIGITÁLNÍ ROVNOVÁHA

Jak sociální sítě a jejich nadměrné používání ovlivňuje naše duševní zdraví nebo tělesnou schránku? Ukazují sociální sítě vždy realitu? Pokud ne, proč má příliš mnoho mladých lidí pocit, že všichni ostatní mají krásné životy, zatímco oni jsou „jen oni“? Je vůbec závislost na digitálních zařízeních doménou pouze mladé generace? A jak si v

současné době najít a udržet digitální rovnováhu? Všechny tyto a další otázky jsme si kladli na workshopu o sociálních sítích a internetu. Šli jsme do hloubky, diskutovali, mluvili o pocitech frustrace, mizející schopnosti koncentrace i nadnárodních společnostech bojujících o naši pozornost. Děkuji všem zúčastněným za jejich sdílení, posunuli jste celý workshop na vyšší level!

za realizační tým:

Lucie Příbylová, Andrea Bartůňková
a Filip Stojaník

DENÍK „normálního“ DÍTĚTE

Dnes je 3. září

Je sobota. Jak já ten den miluji. Nemusím nikam chodit a mohu se věnovat jen sám sobě. Včerejší den nebyl moc pozitivní (když neberu setkání s Chrisem). Ale nemohu ho úplně zařadit k těm nejhorším. Dnes sem toho asi moc nenapišu. Moje víkendy tvoří jen spání, hraní nebo malování.

Dnes je 5. září

Je pondělí, pět ráno, kupodivu mi dnes vstávání ani moc nevádí. Vzal jsem si na sebe mikinu, na to košili a roztrhané džiny, už jen najít sluchátka a můžu vyrazit do školy. Rád se projdu, takže místo jízdy autobusem půjdu pěšky.

Jsem doma, dnešek za moc nestál. Chris nepřišel, takže jsem tam úplně nechtěl být, bez něho mě to tu nebaví, chtěl jsem domů hned, co jsem ho tam neviděl, ale nemohu se jen tak sebrat a odejít.

Člověk si řekne, že ti nikdo nemůže přirůst až tak moc k srdci hned po pár dnech, co se znáte, ale opak je pravdou. Jak dlouho ho znám? Pět dní? Ani to ne, nevím o něm skoro nic, ale mně to vůbec nevádí. Stačí mi, že vím, jak se jmenuje, a co je ještě lepší, on ví, jak se jmenuji já, to je pro mě to nejdůležitější.

Co to se mnou je? Básním tady o klukovi, který sotva zná mé jméno. Jestli tohle je pocit lásky, chci, aby hned odešel. Nejsem člověk, který se otevírá lásce nebo celkově novým pocitům a přesně to láska je, je to pro mě nové, a to se mi vůbec nelíbí. Pochybují ale, že to tak rychle odejde, takže buď se s tím budu muset naučit žít, nebo nevím, co mám dělat.

No nic, asi na to dneska kašlu a půjdu si něco zahrát nebo namalovat a pak půjdu spát, protože dneska už nic nevymyslím. Pa.

Dnes je 6. září

Ty dny mi tak strašně rychle utíkají, ale jak je to možné? Vždyť přes den skoro nic nedělám. Dny mi vždy utíkaly rychle jen, když jsem dělal něco zábavného a záživného, ale poslední dobou nic takového nedělám. Vůbec v té škole dnes nechci být, připadá

mi, že mě Chris ignoruje, a to ani nevím proč, nic jsem mu neudělal nebo o tom alespoň nic nevím.

Myslel jsem si, že když přijdu domů, bude to lepší. Ale ani náhodou, je to tu tak temný, že to nejde unést. Beru skicák a utíkám ven, je tam krásně, tak proč toho nevyužít. Vrátil jsem se a je mi o dost líp, načrtl jsem si cosi, co se podobá dvěma postavám v objetí, celkem se mi to i líbí a jsem na sebe pyšný, že se mi to povedlo.

Je pozdě, měl bych jít už spát, ozvu se, až bude zase třeba. Dobrou.

-Kat-

Straší ve škole?

Tuto otázku si určitě někdy položil každý student naší školy.

Já a pár mých přátel jsme na tuto otázku chtěli dostat odpověď. Tak jsme se rozhodli si pro ni jít, a to do učebny číslo 1. Proč zrovna tam? Slyšeli jsme o této třídě, že se zrovna zde nejednou ukázala přítomnost kohosi, kdo už není mezi námi.

Bylo kolem páté odpoledne a my stály v počtu tří lidí v kroužku uprostřed třídy a žádali jsme toho kohosi o libovolné znamení, abychom věděli, že se zde opravdu s námi nachází. Po první žádosti jsme odešli před třídu a zavřeli za sebou dveře. Po asi dvou minutách jsme se do třídy vrátili a nejprve jsme si ničeho ne všimli, ale po chvíli rozhlížení se po místnosti jsme si všimli spadlé křídly a otočené propisky, kterou jsme na místo, kde se nacházela, položili my sami logem školy nahoru, ale teď jsme ji viděli logem dolů. Shodli jsme se, že nám tento důkaz nestačí, a tak jsme poprosili ještě jednou. Ani jsem větu pořádně nedořekli a důkaz byl tu, a to v podobě rány do duté části zdi. Lekli jsme se a ze třídy vyběhli. Věděli jsme, že jsme udělali chybu, a tak jsme se do třídy vrátili a veškerou komunikaci s tím, s čím jsme se spojili, ukončili. V klidu jsme opustili třídu a zamkli školu. Pokud stále váháte nad odpovědí na tuto otázku a našemu zážitku nevěříte nebo si to chcete jen zažít na vlastní kůži, doporučujeme si pro odpověď zajít tak jako my do učebny číslo 1.

-Kat-

Básník, písničkář a průvodce Jan Burian

Existují lidé, kteří se zcela přirozeně věnují mnoha různým činnostem a ve všech dosahují úspěchů. Kdysi se pro takové jedince vžilo slovní spojení renesanční člověk. Básník, písničkář a průvodce Jan Burian si bezpochyby takové označení zaslouží. Muž, který svou tvorbou bojuje proti černobílému vidění světa, je ale také vystudovaným novinářem. A věst rozhovor s někým, kdo velmi dobře zná zákonitosti, ale i úskalí této obtížné disciplíny, se nemohlo obejít bez obav a trémy. Naštěstí jsme mohli vycházet z besedy, která na naší škole proběhla. Velkým štěstím bylo, že se nesla v otevřené a přátelské atmosféře, takže bylo z čeho vybírat.

- Jako novinář víte, že první otázka je v každém rozhovoru nejtěžší. Proto bychom se na úvod zcela banálně zeptali, zda máte nějaký vztah k tomuto regionu?

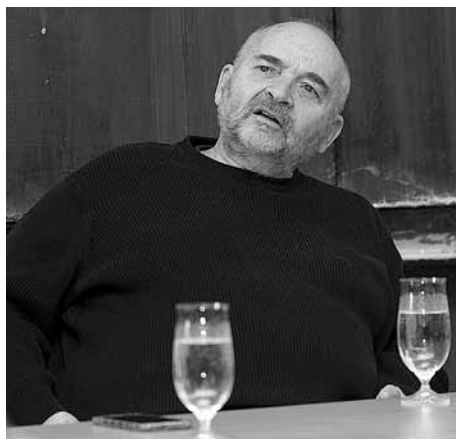
V Rumburku jsem už podruhé. Asi před čtyřiceti lety jsem byl na dovolené v Lipové a před několika lety jsem měl koncert ve Varnsdorfu. Šlo o večírek v takové obří hospodě. Měli tam piano, na kterém ale nehrálo asi sedm kláves a zrovna takových, které člověk potřebuje. Vlastně hrály, ale úplně něco jiného, než měly. Na všechny klávesy jsem si napsal, co asi která z nich dělá a pak jsem hrál mezi nimi. Byl to pro mě tvůrčí večírek, kdy člověk neví, co se stane, což je na koncertě to nejlepší. Tady u vás se mi taky líbí, takže sem příště zase rád přijedu.

- **Váš otec Emil František Burian byl jednou z nejvýznamnějších osobností naší předválečné, válečné i poválečné kultury. Často je označován za kontroverzní osobnost. Vy jste o něm napsal rozsáhlou knihu, co vás k tomuto rozhodnutí vedlo?**

Můj otec zemřel v roce 1959, tudíž se nedožil uvolněnějších šedesátých let, ani devětaosmdesátého roku. Jeho život byl hrozně složitý, protože byl komoušem s velkým přesvědčením a nasazením. Přežil koncentrák, kam jej zavřeli nacisti. S komunisty měl celý život problém, protože to myslel vážně, zatímco oni ne. O jeho životě koluje spousta legend. Často se i setkávám s opravdovými divnými reakcemi na jeho osobu. Ani padesát let po jeho smrti o něm nikdo nenapsal žádnou knihu, a tak jsem si řekl, že ji napíšu sám. Otec byl zajímavý člověk. Patřil k umělcům, kteří na začátku dvacátého století vytvářeli avantgardu. Pocházel z hudební rodiny. Jeho otec Emil a strýc

Karel byli operními pěvci. V takovém prostředí můj taťka vyrůstal. Byl velmi talentovaný a už v devatenácti letech složil operu, která se hrála v Národním divadle. V roce 2004, kdy se připomínalo sté výročí tatínkova narození, se v Paříži uskutečnilo setkání, na němž různí vědci mluvili o tom, jak tatínek ovlivnil evropskou hudbu a divadlo. Když jsem pak přijel sem, dozvídal jsem se, že byl pomateným komunistickým plukovníkem. Byl tak veliký, že mi stálo za to se tomu věnovat a zjistit, do jaké míry právě ovlivňoval evropské divadlo a do jaké míry byl oním pomateným plukovníkem. Vymyslel voiceband a vlastně patřil i k zakladatelům Laterny magiky, s jejímž principem přišel už v devětatřicátém roce. Také skládal, psal a režiroval. Vytvořil spoustu věcí, které stojí za to, aby se o něm mluvilo.

- **Váš otec zemřel, když vám bylo sedm let. V televizní 13. komnatě jste mluvil o tom, že k otázkám, na něž byste se ho rád zeptal, patří jeho záchrana z lodi Cap Arcona, na niž v květnu 1945 zaútočilo britské Královské letectvo Royal Air Force.**

Ano. Asi víte a teď i vidíte, že válka je strašná věc. Ta druhá světová nebyla o nic lepší. Otec byl z politických důvodů vězněn ve třech koncentracích. Dělal v Praze divadlo proti Němcům, a tak ho K. H. Frank poslal rovnou do koncentráku s nápisem „návrát nežádoucí“ (německy Rückkehr unerwünscht). Měl obrovské štěstí a přežil, jinak bychom tady dnes tuto besedu neměli. Když končila válka, stala se věc, která dodnes není historicky zhodnocená. Němci se potřebovali zbavit koncentračnických vězňů, aby nemohli svědčit. Naložili je v Severním moři na tři lodě a udělali geniální špionážní

akci. Britské tajné službě namluvili, že jde o převelčené esesácké velitele, kteří chtějí prchnout do Norska. Na lodích bylo celkem přes sedm tisíc lidí a z Cap Arcony jich přežilo asi čtyři sta. Můj taťka měl štěstí. Byl mezi těmi, co skákali ze šestnácti metrů do moře, které hořelo. Navíc bylo studené, ale přesto doplaval a zachránil se.

- **Než začneme mluvit o vás, tak trochu přeskočíme, protože velmi známou osobností je i váš syn Jiří Burian (Kapitán Demo).**

Čekal jsem, že to přijde. Víte, já jsem byl půlku života synem E. F. Buriana a druhou půlku života jsem tatínkem Kapitána Dema. Musím ale říct, že se za něj nestydím. Když máte děti, které dělají stejnou práci jako vy, je to vždycky těžké. Já mám čtyři děti a z toho tři dělají umění a čtvrtá je studuje. Jiříkova muzika mi nevadila, ale štválo mě, že zpíval anglicky. Jednou jsem se šel podívat na jednoho německého zpěváka, který zpíval česky. Přesvědčilo mě to, že nikdy nebudu veřejně zpívat anglicky, protože by to bylo hrozné. Proto pro mě bylo překvapením, že začal v poměrně pozdním věku psát české texty. Jiří má obrovský smysl pro humor. Dělá srandu, která je originální. Myslím si, že pop music je u nás na přílišné úrovni a navíc je to kradené. A najednou přijde někdo, kdo dělá muziku moderním způsobem. Navíc musím říct, že je to hodný člověk, což vy na dálku z obličeje nepoznáte.

- **Oba vaši rodiče byli známými osobnostmi. Mělo to nějaký vliv na to, jak vás brali spolužáci ve škole?**

Bylo jim to úplně jedno. Vyrůstal jsem na ulici s klíčem na krku. U nás na Hradčanech jsme pod sousoším hráli hokej. Tam, kde dnes jezdí auta, jsme hráli fotbal. Tehdy totiž projelo jedno auto za půl hodiny. Kamarádil jsem se hlavně se čtyřkaři a pětkaři, protože s nimi byla větší sranda než se šprty. Prali jsme se, jezdili na kole a vůbec nevěděli, že jsem z nějaké slavné rodiny.

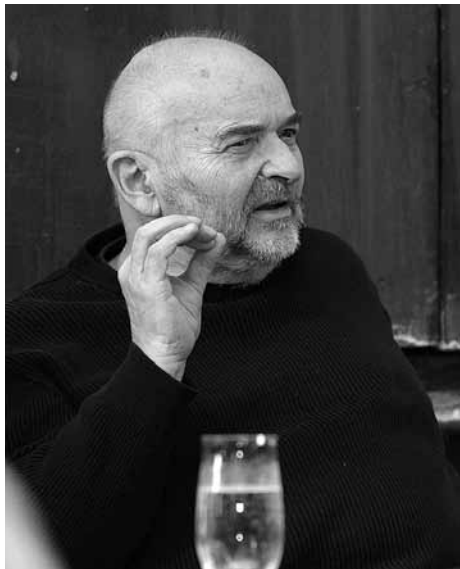
- **Kdy a jak se přihodilo, že jste se stal básníkem a písničkářem?**

To se vám stane snadno. Je to trochu trapné, ale pánové asi vědí, že je dobré holky nějak okouzlit. Dneska je to tak, že musíte vymyslet novou aplikaci, ale tenkrát stačilo napsat báseň a holky šlely. To je jeden důvod. A potom jsem měl rád Semafor a Jiřího Suchého, protože ty písničky jsou krásné a dodneška si je zpíváme u táboráků. Chtěl jsem být prostě jako on. Když se narodíte do umělecké rodiny, tak máte pocit, že jste umělcem, i když jste ještě nic neudělali. Tehdy jsem byl přesvědčený o tom, že texty, které jsem psal, jsou geniální, ale byly strašné. Takové byly moje důvody. Jak vidíte, nešlo o nic zvláštního. Stejně to má hodně jiných lidí. Když píšete, máte naprostou svobodu. Před vámi leží bílý papír, nebo máte prázdnou stránku na počítačo-

vém monitoru. Můžete napsat všechno, co chcete, a to je velká rozkoš. Když napíšete báseň, nemusíte ji dát ani nikomu číst, ale udělá vám to dobře.

● **Píšete své texty na základě konkrétních osobních prožitků, nebo jsou zcela produktem vaší fantazie?**

Jinak než na základě vlastních prožitků či názorů to nemám. Víte, on je velký rozdíl mezi textařem a básníkem. Slovo textař je takové pofiderní. Neznamená už básníka, ale někoho, kdo píše text za nějakým účelem. Případá mi, že jsme v defenzivě. Píše-

me z vnitřní potřeby a kašleme na publikum, protože když na publikum nekašlete, začnete kalkulovat a skončíte jako reklamní textař, který chce mít hit a co nejvíc prodávat. Já to tak nemám. Píšu a čekám, jestli se někdo přidá. Stává se, že se nikdo nepřidá. Vadí mi ale kšeftování s uměním. Mluvili jsme o čistém papíru. Myslím si, že je hrozně trapné, kdy tuhle svobodu prodáte za prachy. Občas ty texty nikoho nezajímají, ale tak to bylo vždycky. Šťastným člověkem je Jiří Suchý, který psal věci na kšeft, a ještě byly a jsou krásné. Vždycky mi ří-

kal, že dva vtipy dělá pro lidi a jeden pro sebe. Někdy to přehnal, udělal víc vtipů pro sebe a byl z toho průšvih, protože to nikoho ne bavilo. Šedesátá léta byla v tomhle směru moc zajímavá. Semaforské písničky byly nejlepší, ale i nejoblíbenější, takže se dobře prodávaly. Pak přišla pop music, která to dělá pro prachy. Dneska o lidech, kteří dělají písničky jako umělecký obor, moc neslyšíte. Chcete-li o nich vědět, jdete na youtube nebo na koncert, ale v rádiích je skoro neslyšíte.

● **Zastavme se ještě na chvíli u vašich průvodcovských aktivit. Provádíte po Islandu, Portugalsku, Chile a ostrovech Baltského moře. Pokud je nám ale známo, snažíte se program zájezdů vytvářet sám.**

To ano, ale víte, co je kompromis? Když se mnou někdo jede s důvěrou do Portugalska, tak mu nemůžu neukázat památky UNESCO. To by byl zločin, protože kolikrát tam pojedete. Samozřejmě mu je ukážu, ale u mě je to trošku jinak. Jdeme třeba do kláštera Batalha, a když se vracíme, tak si jdeme sednout do protější kavárny, kde si dáme kávu s dortem a půl hodiny koukáme na ten klášter a povídáme si o něm. Zatímco když jedeme autobusem, tak jim čtu třeba povídky. Myslím si, že když člověk cizí zemi pozná zevnitř, třeba z historie, mentality lidí a podle literatury, je mu bližší, než když slyší o tom, kolik měří hora, kterou právě vidí, a jak se jmenuje kolem protékající řeka. To všechno lidé zapomenou. Musím ale říct, že je to hezká kreativní práce, která mě moc baví.

Mnoho lidí se ale k aktivnímu cestování nemá.

Cestování je důležité, ale ne proto, abyste sousedům ukázali, že jste byli v Brazílii. Je důležité proto, aby pochopili, jak se žije jinde a jak u nás. Toto srovnání je pro vaši generaci naprosto normální, ale pro nás nebylo. Já jsem na západ jel poprvé v sedmatřiceti letech. Když tato možnost přišla, řekl jsem si, že se podívám, jak se žije jinde,

abych nebyl tak zahořklý Čech. Češi si často myslí, že jsou středem světa, ale nejsou.

● **Závěrem bychom se zeptali, co vás nejvíce ve vaší tvorbě inspirovalo a inspiruje?**

To se tak nedá říct. Pokaždé vás inspiruje něco jiného. Třeba téma, které vás zajímá. Musím ale říct, že život je tak pestrý a mnohotvárný, že je to cokoli. V písničkách mám teď téma, které vás nemůže zajímat, a to jsou staří lidé. Dokonce jsme v Praze udělali Muzikál třetího věku. Je zajímavý tím, že je v něm šest mladých tanečnicků, muzikanti a je to jen o stáří. Staří tam i trochu brečí a mladí se smějí, protože nevědí, co je čeká. Také chodím fotit a fotím úplně krávy. Jednu dobu jsem fotil jenom stíny luceren a lidi si ťukali na čelo. Pak jsem fotil lidi, kteří se fotí. Je to zábavné, protože když se lidé fotí, tak vypadají naprosto šíleně. Fotil jsem je ve všech možných zemích, takže mám celou sbírku. Skoro všechno je zajímavé, pokud se na to chce člověk koukat a baví ho to.

Jan Burian (1952)

Jan Burian se narodil 26. března 1952 v Praze. Jeho otcem byl český divadelník Emil František Burian a maminkou herečka a spisovatelka Zuzana Kočová. V roce 1976 vystudoval žurnalistiku na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy. Krátce působil v hudebním časopise Melodie. V sedmdesátých a osmdesátých letech vystupoval v autorské dvojici s Jiřím Dědečkem. Po roce 1989 spolupracoval s Českou televizí i Českým rozhlasem. Věnuje se také průvodcovské činnosti. Turisty provází po Islandu, Portugalsku, Chile a baltských ostrovech. Napsal rozsáhlou knihu o svém otci Emilu Františku Burianovi (Nežádoucí návraty E. F. Buriana), také své vzpomínky Co jsem nezapomněl aneb Z deníku potulného písničkáře a knihu vycházející z deníků své matky Zuzany Kočové Protančit život aneb Vždy se dá něco dělat.

-fis-

Není péčko jako péčko aneb Sraz 4.P po deseti letech

Fotíme se s Bezevšeho!

KDO JINÝ?

O prvním březnovém víkendu jsme s partou čtyř studentek v Toulcově Dvoře absolvovaly kurz tvorby projektu se zaměřením na udržitelnost. Už brzy podnikneme první kroky k jeho realizaci. Těšíte se?

Měli byste nápad, jak zlepšit školní prostředí a jeho okolí k vyšší udržitelnosti?

Lucie Příbylová

A ještě doplnění reakcí od holek na účast v Kdo jiný?

Jsem ráda že se účastním projektu?

- Nicol: Ano, účast na víkendu byla úžasná zkušenost.
- Janča: Ano, jsem, velmi mě to bavilo a byla to super zkušenost.
- Terka: Víkend jsem si užila, byla to super zkušenost.
- Lucka: První víkend pro mě byl super.

Co se mi na víkendu nejvíce líbilo?

- Nicol: Potkala jsem tam hodně skvělých lidí a těším se na další víkend.
- Janča: Nejvíce jsem si užila workshopy.
- Terka: Jsem ráda, že jsem měla možnost poznat nové lidi.
- Lucka: Jsem ráda za lidi, které jsem tam měla šanci poznat.

Setkání s dcerou letce RAF Otakara Hrubého

Téma československých letců působících za druhé světové války ve Velké Británii patří k neobdivuhodnějším a současně nejostudnějším kapitolám našich novodobých dějin. Obdiv zasluhuje odvaha a statečnost těchto hrdinů, ostudný je způsob, jakým s nimi bylo v Československu nakládáno po nástupu komunistů k moci. Jeden takový vyprávěla 29. listopadu 2022 žákům naší školy Eva Malá, dcera plukovníka Otakara Hrubého, který za druhé světové války sloužil jako stíhač u RAF.

Po návratu do rodné vlasti byl vděk rychle vystřídán křivdou a pronásledováním. V lednu 1950 byl Otakar Hrubý zatčen a posléze zařazen do Tábora nucených prací (TNP) Mírov, kde byl držen až do června 1951. Eva přišla na svět právě v době otčova věznění. Perzekuce se nevyhnula ani jejímu strýci Radku Pavlovcovi, jehož komunistická justice odsoudila pro pokus o opuštění republiky na dvanáct let. Později byl odsouzen a vězněn i Evin dědeček Václav Pavlovec. Z těchto důvodů nesměla Eva Malá studovat střední školu a jediným východiskem pro její další vzdělání se stal učební obor v Závodech průmyslové automatizace (ZPA). Podobný osud neminul ani její starší sestru Marii a mladšího bratra Otakara. V časech politického uvolnění v roce 1968 začala studovat střední průmyslovou školu, na které v roce 1973 odmaturovala. Své dětství a podstatnou část života prožila v Nové Pace. V současné době žije v Semilech.

Listopadovou besedu jsme věnovali nejen připomenutí výročí sametové revoluce, ale především vzpomínce na československé letce a vojáky bojující proti nacismu, jimž se vlastní národ odvděčil pobytem ve věznicích a lágrech. Eva Malá se dosud diskutím se studenty nevěnovala a před za-

čátkem besedy neskrývala obavy a trému. Se svým úkolem se ale vypořádala znamenitě. Do Rumburku přijela vyzbrojena řadou archivních fotografií a žáky svým projevem velmi zaujala. Posluchačům dokázala přiblížit nejen těžké osudy své rodiny, ale i téma československých politických vězňů

padesátých let jako takové. Na příběhu Evy Malé je navíc možné přesně ukázat, jak komunistický režim deptal své domnělé i skutečné odpůrce i tím, jak se mstil na jejich dětech. Besedu doprovodily žákyně naší školy Anna Kroutilová a Tereza Langrová četbou ukázek ze vzpomínek Eviných rodičů Otakara a Marie Hrubých. Na moderování se podílela žákyně Lucie Mihalíková. Děkujeme Evě Malé, že se s námi podělila o vzpomínky na své dětství a rané mládí. Ač šlo o vzpomínání povětšinou neradostné, Eva Malá je přiblížila bez špetky hořkosti či zášti. Svůj volný čas věnovala tomu, abychom nezapomínali na hrdiny, kteří neváhali nasadit své životy za naši svobodu.

-fis-

DOPISY PRO ALLYSU

2. MUČIVÁ NOC

Kéž by tu byla moje starší sestra Allysa a poradila mi, co si mám počít. Ona by se v tak trapné situaci nikdy neocitla, a kdyby ano, jak ji tak znám, určitě by to udělala nashvál. Jako nějaký trik, o kterém by se dočetla v časopisu. Hádám, že titulěk by zněl nějakým trapně znějícím názvem jako „Jak zařídit, aby tě kluk nedostal z hlavy“.

Teď už nikdo nic takového nechte, ale před pěti lety měla kupu časopisů snad každá sedmnáctiletá dívka. Byly plné pouze holčičích záležitostí - rad ohledně kluků, mejkapu, módy, ale i bezpečného sexu a tak dále. Když mamka uznala za vhodné, že je na čase mě s tím vším seznámit, díky Allyse jsem tyhle věci už dávno znala, za což jí jsem vděčná.

Zavřela jsem se v pokoji, vyndala si svůj deník, zachumlala se do postele a začala psát.

Milá Allyso,

než Ti napíšu, co se mi dneska stalo, chci abys věděla, jak moc Tě postrádám. Byla jsi moje nejlepší kamarádka. Nikdy jsem Ti to nahlas neřekla, ale doufám, že to víš. Kdybys tu tak byla, já bych si mohla položit hlavu na Tvůj polštář a všechno Ti říct, jako jsme to kdysi dělávaly.

Právě jsem přiběhla celá udýchaná domů. Představ si, byla jsem na svém prvním rande. Na rande, Isso! S tím nejhezčím a nejchytřejším klukem, jakého znám. Určitě by se Ti líbil, je vysoký, má tmavě hnědé vlasy, trochu rozčuchané, ale nevypadají neupraveně. A ty nejmodřejší oči, jaké jsem kdy viděla. Vždy, když se naše pohledy střetly, naskočila mi husí kůže a musela jsem uhnout pohledem. Jenže potom, když se mě zeptal, jestli bych se nechtěla stát jeho holkou, já jsem si rozlila polívku přímo do klína a utekla z restaurace! Ano, utekla. To Ty by ses takhle před nikým nikdy neponížila.

Kéž bych byla trochu víc taková, jako jsi byla Ty, Isso.

S láskou Rory

Je to už pět let, kdy má sestra zemřela. Tehdy mi bylo teprve jedenáct a nikdy na ten tragický den nezapomenu. Byl to den, kdy se mi zhroutil celý svět. Allysa mě znala skrz na skrz. Svěřovaly jsme si všechna svá tajemství.

Vždycky jsem byla introvert jako náš otec Grayson, ale až její odchod zapříčinil moje uzavření se do sebe. Ten den jsem přišla o svou druhou polovinu, o tu veselejší. Byly jsme obě úplně jiné, ale přesto jsme jedna druhou dokonale doplňovaly a udělaly bychom pro sebe vše.

Ona byla učebnicový příklad extroverta. Nikdy jsem nepochopila, kde se v ní bere všechna ta energie. A uměla být tak lehkomyslná. Kluci za ní doslova běhali a všechny holky jí záviděly, protože po takové pozornosti sníme snad všechny. Ale i přes všechnu tu závist byla i mezi dívkami oblíbená.

Nikdy nebyla hloupá, ale často dělala hloupá rozhodnutí, a to jedno jí stálo život. Tak těžko se mi na to vzpomíná, natož abych ten den popsala. Ne protože bych vzpomínky vytěsnila, ale protože moje vzpomínky tíží obrovská bolest... Skličující, bezútěšná bolest. Bože, kéž by šlo zapomenout, ale vybavuji si každíčký detail. Zbyla mi po ní v životě prázdnota, jako kdyby všechno dobré, veselé a barevné odešlo s ní. Víím, že je logické, abych se cítila beznadějně, protože se takhle cítí snad každý, komu někdo zemře, ale na druhou stranu bych chtěla věřit, že si to hezké vzala s sebou ona a má to tam někde u sebe. Ty barvy, radost a naději.

Allysa byla přesně ten typ holky, která si nenechala ujít žádnou party. Často se v noci vytrácela ven, k ránu oknem zase přilezla zpátky a zbytek dne prospala. Nikdy by nevyšla ven, kdyby nebyla perfektně upravená. Měla nádherné dlouhé blond vlasy, které se jí v délkách kroutily do měkkých vln. Nebyla to obyčejná blond, ale tak světlá, až by se dalo říct platinová, a v kombinaci s jejíma modrýma očima, porcelánovou pleť a sametovým hlasem připomínala drahou míšeňskou panenku. Dokonce i tělo měla perfektní a nemusela pro to nic dělat. Já jsem jí taky záviděla, byla o dost krásnější, než kdy budu já. Ale víc než to jsem ji milovala.

Tak jako byla andělsky krásná, andělsky nevinná zdaleka nebyla... Občas do jejího pokoje v noci lezli kluci, často jsem z jejího pokoje cítila trávu a bylo u ní běžné, že se ani po večerce nevracela domů. To potom dostávala domácí vězení, ale stejně je porušovala, protože nevydržela sedět doma. Když se domů nevrátila poprvé, rodiče zůstali celou noc sedět u stolu v kuchyni a čekali, než se vrátí. Jakmile na hodinách zahlédli, že se blíží ráno, rozhodli se obrátit na policii. A po pár hodinách se doma objevila tak opilá, že se neudržela na nohách. Ale jednou, když na jaře slavila své sedmnácté narozeniny, se už domu nevrátila. Ani se už nikdy nevrátil.

Nevím, co přesně se tu noc stalo, bylo mi teprve jedenáct a rodiče mě nechtěli zatěžovat ošklivými detaily víc, než bylo nutné. Víím jen to, že se dvacetiletý Steven za volantem a Allysa na předním sedadle vybouraného auta našli mrtví kus za městem. Údajně s nimi byli ještě další čtyři lidé, ale kdo to byl a co se s nimi stalo, to já nevím. Vyšlo o tom i pár článků a v několika z nich se zmiňují, že auto nebylo Stevena, ale nějakého padesátiletého Rodgera a že se v autě našly drogy. Jen ti zbylí čtyři vědí, jak to celé doopravdy bylo.

Dean se mi dneska neozval, a to mě nutí nad ním přemýšlet ještě víc. Proč by se taky ozýval, musím v jeho očích vypadat hloupě. Co až ho zítra potkám ve škole? Mám se mu přijít omluvit? Mám dělat, že ho nevidím? Mám vůbec chodit do školy?

Dopředu si dnes horkou koupel a budu doufat, že v mrazáku ještě zbyla jahodová zmrzlina. Strávím zbytek dne v posteli, stejně nevím, co bych dělala, všechny domácí úkoly mám hotové, doma na práci už taky nic nemám, tak si alespoň odpočinu. Ale k čemu vlastně? Stejně mám před sebou jen další mučivou noc, protože kdykoliv, když píšu Allyse, rozvzpomínám se a pocít ztráty, který si v srdci nosím, se prohloubí a nedá mi spát.

-Kamila-

„The moon is beautiful“
v překladu to znamená „Ten měsíc je nádherný“
a je to poetická fráze.
V japonštině je to skrytý význam pro „Miluji tě“.
-annie-

CYNIK V ČERNÉM KABÁTU ANEB JAK IDEALISTA POTKAL CYNIKA

Václav Jonáš

Předmluva:

Před pár lety, v jednom neznámém městě-ku žil cynik. Již se neví, jaké bylo jeho jméno. A už i jeho samotná existence byla dávno zapomenuta. Zůstal tu ale jeden člověk, který na něj stále pamatoval a byl tímto cynikem zván „Jediný přítel“. Právě díky jeho zápisům můžeme nahlédnout do osobnosti tohoto zajímavého a nepochopeného muže.

Cítát: Cynik? Tak říká idealista realistovi.

Smutek, nepochopení, odcizenost. Tak bych mohl popsat pocity mého dávného přítele. Pro společnost to byl prachobyčejný cynik a nic víc. Opak byl ovšem pravdou. Já jediný jsem pochopil, co byl tento člověk doopravdy zač. Musím poznamenat, že jsem nikdy více nespatriil tak citlivého, optimistickeho a radostného muže, jako byl on. Své emoce ovšem neprojevoval a lidi se stranil, ba je dokonce od sebe záměrně odháněl. Jak jsem později zjistil, tato odtažitost pramenila z jeho vzpomínek na dětství, kdy byl svým kolektivem tolikrát nenáviděn a odsuzován, až se uzavřel sám do sebe. I tak si ale uchoval svůj skrytý, radostný pohled na svět. Zprvu jsem já sám nedokázal pochopit, jak člověk, jako byl on, může být tak uzavřený a cynický, ale zároveň tak otevřený a optimistický. Je to již dávno, co jsem se s ním poprvé setkal. Bylo to v jedné zapadlé uličce, kousek od jedné putyky, kde velice často docházelo k bitkám. Víím jenom to, že nazval jednu ženu „tlustým slonem“, neboť mu překážela při odchodu z oné putyky. Ani se nestačil ohlédnout a muž té dámy ho silně přetáhl svojí holí. Ihned poté mu nejspíš vrazil pár ran navíc, protože jsem později zaznamenal více zranění, než jsem prvně myslil, že měl. Není samozřejmě vyloučeno, že k těmto zraněním mohl přijít už dříve. Následně poté se ještě dokázal dobelhat pár kroků pryč, ale po chvíli upadl do mdlob. Bylo neuvěřitelně skličující vidět ho tam takhle ležet na špinavé a zmrzlé zemi, navíc s velkou modřinou na hlavě a krku. Dodnes si pamatuji ten černý kabát, který měl na sobě. Nebyl sice v nejlepším stavu, rukávy byly značně prožrané od molů a kapsy na něm skoro visely, ale když uvážím jeho vztah k oblákání, dojde mi, že nic lepšího by si na sebe nevzal. Nezapomínaly ho konvence či snad snaha dobře vypadat. Oblečení na sobě měl, aby nebyl nahý, jak mi sám později pověděl. Ale zpět k tomu podstatnému. Rozhodl jsem se ho odnést do blízké nemocnice. Tam provedli jen to nejnnutnější a poté, co mu obvázali hlavu fáčem, usoudili, že je vše nanejvýš v pořádku a vykážali mě s ním ven. Jelikož nebyl stále plně při vědomí, vzal jsem ho k sobě domů. Právě zde jsem narazil na další modřiny. Konkrétně na trupu a stehnech. Uložil jsem ho do své postele a sám jsem si ustal na pohovce. Následujícího rána, hned co přišel k sobě, jsme se dali do řeči, což bylo až neuvěřitelné, když uvážíte, že toho opravdu moc nenamluvil,

obzvlášť před cizí osobou, což já jsem zprvu byl. Jak naše konverzace postupovala, začal se mezi námi tvořit velice tenký zárodek takzvaného přátelství. „Přemýšlel jste někdy o velikosti vesmíru?“ otázal se. Po chvilce rozpaků z této nečekané otázky, jsem mu odvětil: „Proč vás něco takového zajímá?“

„Lidé dennodenně řeší neuvěřitelné maličernosti místo toho, aby řešili věci podstatné. Když si uvědomíte, jak dlouho tu vesmír je, a ještě k tomu přičtete jeho velikost, dojde vám, jaké zbytečnosti, se na zemi odehrávají.“ Nevěděl jsem, jak bych mu měl odpovědět. Úvaha to byla krutá, ale bohužel pravdivá.

„Místo toho, abychom se zaobírali věcmi podstatnými, například jak lidem ulehčit život, jak ochraňovat přírodu, jak zdokonalovat techniku, neustále opakujeme, jak to kdysi dávno bývalo krásné, dobré, jak měli lidé k sobě blíže a jak je dnes všechno špatné, i když to vůbec není pravda. Lidská zaslíbenost a zpátečnictví jsou nekonečné. Vííte, jaké to je, neustále poslouchat, co měla Jarmila Brožková k obědu? Co mi je, ksakru do toho!“ Při těchto slovech, jsem se musel pousmát, neboť stejné, konverzace, jsem i já velice často musel poslouchat.

„Na rozdíl od vás, jsem nikdy neměl skutečnou rodinu. Ta moje mě neustále ponižovala a týrala. Řekněte, jaký je váš vztah k rodině?“ Po chvilce váhání jsem pravil: „Nanejvýš dobrý. Nikdy jsem nepoznal tak báječné lidi, jako byli oni.“

„Byli?“ řekl zmateně. Neodpověděl jsem. Netrvalo dlouho a pochopil, co jsem tím myslel. Při tom se mi zasmušile podíval do očí. Jelikož se začalo stmívat, rozhodli jsme se, že se sejdeme opět následující den. V hlavě mi ale vyvstala jedna důležitá otázka: „Kde vy vlastně, žijete?“

„Nikde“, odpověděl. Než jsem stačil jakkoli odpovědět, byl pryč. Nevěděl jsem, co si mám s takovou odpovědí počít. Vůbec nevypadal, jako někdo, kdo by neměl domov nebo zázemí. Pro tento okamžik, jsem se ale rozhodl nelákat si svou hlavu nad těmito záležitostmi, které by on rozhodně nazval zbytečnostmi. Šel jsem spát. Následujícího dne se kolem jedné hodiny opravdu dostavil. Vypadal mnohem lépe, než předešlý den a já jsem mu začal pokládat tolik otázek jako zvědavé dítě, které by chtělo všemu rozumět, i když na to ještě nemá dost vyvinutou hlavu. Šlo na něm vidět, jak moc ho má zvědavost nad jeho myšlenkami těší: „Víte, že je to dlouhá doba, co jsem se cítil takhle šťastný? Kvůli mému cynismu se mnou lidé neprohodili ani jedno slovo.“

„Vždyť vy se lidem vyhýbáte. Není se čemu divit,“ odpověděl jsem mu.

„Omyl, příteli. To jsem se mnou odmítali mluvit. Načež mě dokonce začali nenávidět.“

„Proč?“ zeptal jsem se. „Protože lidé neradi vidí, když někdo vybočuje z řady. Mají rádi

ten svůj falešný řád, lpí na nesmyslných tradicích. Pro ně jsem cynik, a i když to nerad přiznávám, svým způsobem to pravda je. Ale cynismus není takový, jaký by se na první pohled mohl zdát.“ Nechápatě jsem se mu podíval do tváře, načež po malé chvíli pokračoval: „Pro mnoho lidí je cynik parazitem společnosti, který rád zraňuje city druhých, na všechno má pesimistický pohled. Ve skutečnosti je cynismus pouhým realistickým a upřímným pohledem na svět a společnost. Je to útočiště těch, kteří prožili. Abyste rozuměl. Cynik vnímá věci jinak než ostatní. Vidí chyby v řádu světa a upozorňuje na ně. A i když se to nemusí zdát, mnoho z cyniků jsou optimisté. Spoustu z nás věří, že se časem vše v lepší obrátí.“ Poté, co domluvil, i jako bych já prozřel, ne ovšem, že bych se stal cynikem. Prozřel můj pohled na cynismus. V ten okamžik přede mnou nestál muž, který by svět a společnost nenáviděl ale naopak, byl to člověk, který kritizoval, aby byl svět lepší, než je. Proto jsem se ho rozhodl pozvat na mou skromnou oslavu, kterou jsem pořádal o pár dnů později. Mohl by tam lépe poznat společnost a předat jí své myšlenky a názory. Jak se později ukázalo, byla to myšlenka velice hloupá a naivní. K mému radostnému překvapení mou nabídku (sice s jistými rozpaky) přijal. Byl první, kdo přišel. Moji přátelé přišli za malou chvíli po něm. Jeho přítomnost vzbudila u některých rozpaky a u těch zbylých mírné rozčilení. Vypadalo to, že i oni s ním měli své zkušenosti. Po zdánlivě klidném začátku se odhalila pravda o charakteru mých přátel. I oni k němu chovali tu ukrutnou zášť. Neměli sebemenší zájem cokoliv od něj slyšet. Zprvu zlé narážky se rázem změnily v silné urážky. Samozřejmě si nenechal nic líbit a ihned začal svůj přednes ohledně jeho názoru na jejich osobnosti. To je vyprovokovalo tak moc, že ho ukrutným způsobem zbili. Poté mě počastovali vulgárními slovy a urážkami. To jsem nevydržel ani já. Bylo velice pošestilé čelit většině. Skončil jsem podobně jako on. Následně rychle opustili můj dům. Zůstal jsem tam jen já a on. Já jsem vyvázl docela dobře. On takové štěstí neměl. Nikdo mu nechtěl pomoci. Doktoři sice řekli, že se z toho dostane, to ovšem nebyla pravda. Zůstal odkázán jen a pouze na mou péči. Několik dní ležel v ukrutných bolestech. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se měl jeho zdravotní stav zlepšit. Pak, jednoho večera řekl: „Jste můj jediný přítel. Zachovejte si svůj idealismus. Sluší vám víc než cynismus.“ Za chvíli opět usnul. Ukázalo se, že rány, které měl, byly mnohem horší, než se zdálo. Následujícího rána zemřel. A bohužel, můj idealismus odešel společně s ním. Nyní já nosím ten černý kabát.

Epilog:

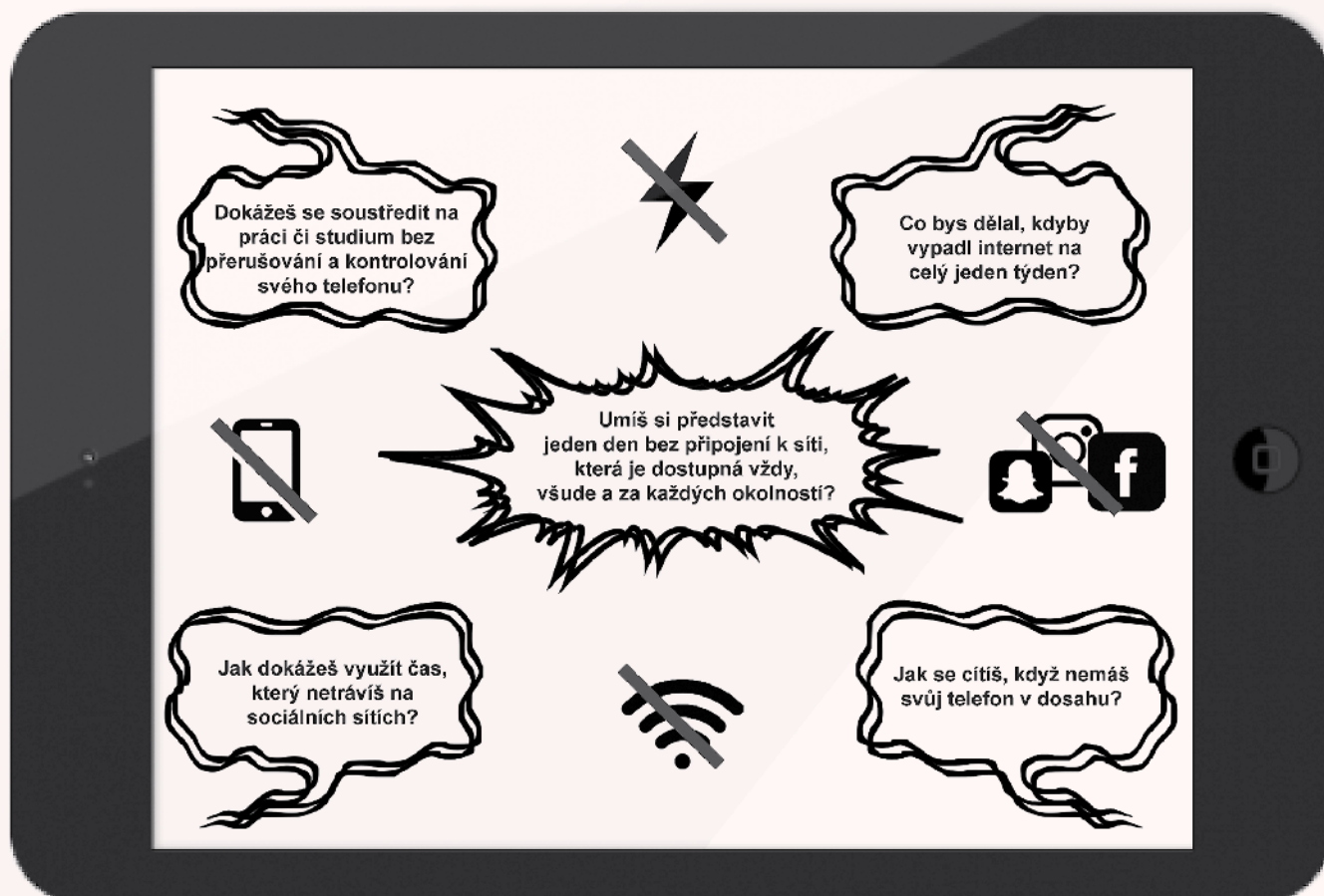
Autor tohoto textu nám předal své spisy, aby varoval před tím, co může způsobit nenávisť ve společnosti, a jaké důsledky může mít na lidské osudy. Berte toto svědectví jako varování. Buďte spravedliví k lidem, kteří jsou jiní, než vy. Být jiný, přece není nic špatného či zlého. Nesuďte, abyste nebyli souzeni.

POLYGRAFKA OFFLINE

19. 4. 2023

aneb jeden den bez scrollování, sdílení obsahu, konzumace stories, lajkování
a hejtování – prostě mimo síť

Nakolik jsme jako jedinci součástí systému? Dokážeme tento systém na omezenou dobu opustit a osvobodit se tak od pocitu, že musíme být neustále dostupní?

Dokážeme opustit svou komfortní zónu?

Moderní technologie nám dokážou v mnohém ulehčit život. Díky nim je vše rychlejší, pohodlnější a dostupnější. Kde je ale hranice, kdy už je neovládáme my, ale ony nás?

Naším cílem je co největší účast ve výzvě, zapojení studentů, učitelů a celého personálu školy – proto řekni o výzvě všem svým spolužákům, diskutujte a motivujte se navzájem.

Zaujala tě výzva? Přidej se k nám a zapiš své jméno při vyplňování dotazníku v rámci výuky IKT.

Více informací poskytne Ing. Andrea Bartůňková, kabinet 2. patro.

TURNAJ V RYBNIČNÍM HOKEJI

V pondělí 6. března se odehrál turnaj rumburských škol v rybníčním hokeji. Utkaly se týmy Polygrafky, ZŠ Tyršova, ZŠ U Nemocnice, SZŠ a OA Rumburk a Gymnázia Rumburk.

Hrálo se naplno a velmi čistě. Hráči nechali na ledě vše, co v nich bylo, a možná i víc.

Bylo se opravdu na co dívat a už nyní se určitě těšíme na další ročník.

Do turnaje Polygrafka nasadila hned dva týmy, které obsadily první dvě pozice a zúročily tak roky dřiny a hektolitry potu. Ledu zdar, viru zmar!

Martin Macek

TURNAJ STŘEDNÍCH ŠKOL VE FLORBALU

Dne 8. února 2023 se konal turnaj středních škol ve florbalu. Naše škola poslední dobou nedisponuje pravidelnými hráči, ale našli se dobrovolníci, kteří si chtěli vyzkoušet zahrát si proti jiné škole.

Poskládali jsme tedy družstvo a vyrazili.

Kluci a jedna dívka hráli statečně, bez jediného tréninku i sehrávky.

Ze sedmi týmů jsme obsadili 7. místo, ale bylo vidět, že hrají opravdu srdcem a napl-

no. Poslední zápas jsme vedli skoro do konce, ale zápas nakonec skončil remízou a až na druhé nájezdy jsme prohráli.

Celému týmu děkuji za odvahu a výborný výkon.

Polygrafku reprezentovali:

Walter, Drábek, Havlíček, Král, Pleticha, Plachý, Kroutilová, Horák, Hrabal, Becker, Svoboda, Krupička, Petříček.

Martin Macek

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

Electric Callboy

(dříve známá pod jménem **ESKIMO CALLBOY**)

je německá metalcorová kapela, založená roku 2010. Ale za dobu trvání se složení pozměnilo, v roce 2020 nový zpěvák, který dal kapele nový nádech. A právě v tomto dnešním složení dosahují až nevídaných úspěchů jako kapela hrající tento žánr.

TEKKNO TOUR je už jejich druhé turné po Evropě, první měli před rokem s prvním albem v novém složení. Celé léto jezdili po festivalech a na začátku podzimu oznámili nové tour a jeho zastávky. Když jsem viděla, že dorazí i k nám, musela jsem je prostě vidět. Nejdříve jsem myslela, že se to nepovede, ale nakonec jsem k Vánocům dostala lístky i kousek jejich merche (oblečení z jejich logem).

Koncert se konal 16. 3. ve velkém sále v Lucerně na Václavském náměstí. Do Prahy jsem dojela už dopoledne a hned jak jsem dorazila na Václavské náměstí, nešlo si nevšimnout na ulici před Lucernou dvou nákladních aut a dvoupatrového autobusu.

Dokonce jsem i viděla, jak vykládají techniku. Před osmou hodinou večerní jsme se s rodiči vydali do Lucerny. Když jsme tam přišli, ještě byla na jevišti jedna ze dvou předkapel, a tak byl čas si zajít koupit další merch. V půl desáté už se rozezněly bubny a začali hrát. Poslechli jsme si písničky z nového alba, ale zaznělo i pár, které složili s bývalým zpěvákem. Hudbu doprovázela světelná show a mezi písničkami vtipné poznámky zpěváků. Taký jsem byla svědkem toho, jak metalová kapela zpívá Let it go z Ledového království se skvělým sólem na bubny. Na konci ještě pár šťastlivců chytilo tričko vystřelené z pódia samotným zpěvákem. Celý koncert doprovázela úžasná atmosféra. Po jeho skončení ještě vydali video, kde říkali, že jsme byli úžasné publikum a že už teď se těší, až se k nám zase vrátí. Už se těším na nějakou další skvělou písničku a nové úžasné videoklipy, a když budou zase někdy v Čechách, udělám vše pro to, abych je mohla znovu vidět.

A na závěr bych vám jen chtěla říct, že metal není jen drsná a temná muzika, zkuste si někdy pustit právě třeba Electric Callboy a ručím vám za to, že ani nepoznáte, že posloucháte metal.

-perkinsmors-

KORALÍNA a svět za tajnými dveřmi

Mnozí z vás jistě už někdy slyšeli o filmu Koralína. Film byl vydán roku 2009 jako hororová fantazie pro děti, animovaná pomocí stop motionu. Jedná se o mladou holku jménem Koralína, která jednoho dne najde ve svém domě tajná dvířka vedoucí do úplně jiného světa. Jelikož se v jejích očích o ni rodiče nestarají moc dobře, tento čarovný svět, v němž se vyskytují jejich podobizny, se Koralíně zalíbí o mnoho více. Je v tom ale háček, tedy to, že druhá matka (jak se podobizně říká) chce, aby si Ko-

ralína přišla knoflíky na místo očí. A čím déle Koralína odmítá, tím více se svět mění v něco nebezpečného.

Jestli už to vám připadá příliš, asi byste neměli číst knihu Neila Gaimana, podle které film vznikl. Pokud vás tento surrealistický horor zajímá, velice doporučuji si koupit knihu.

Měla bych uvést to, že v knize je Koralína perspektiva i naše. Čtenář vidí svět skrze její oči a sám vede vnitřní dialog ohledně veškerých bizarních či děsivých věcí. Koralína jako taková je vlastně naprosto nemá, oproti filmové verzi, kde je dívka velmi emotivní.

Zatímco ve filmu docela trvá, než se Koralína dostane ke dveřím, v knize jsme vlastně strčeni přímo do nebezpečí. Místo malých

dvířek nalezneme obrovské dveře s všelijakými detaily, které nikam nevedou, a tudíž nám je matka zavře před nosem. Tu noc nás k nim zpět nezavedou roztomilé myšky, ale vzbudí nás skřípot jejich otevření a jen stín krysy ve tmě. Koralína v knize dveřmi neprojde, ale zase usne a začne snít o černých tvarech připomínajících krysy shromažďující se pod temným měsícem, zpívající zneklidňující básně více a více výhružné.

Krysy jsou jedny z několika různých témat knihy. Stojí vlastně skoro za vším, co dělá druhý svět děsivým, a dělají vše, aby Koralína ve světě zůstala. A jak se tam tedy vůbec dostala?

Nabádána myškami filmová Koralína do dveří vstoupí s tím, že je mezi světy takový barevný tunel připomínající vesmír. Připadá nám jako vítající cesta do neznáma, taková, kterou by si každé dítě přálo naleznout. Poté, co se Koralína ale začne snažit uprchnout, tunel se promění ve špinavý prostor plný pavučin a odpadků. V knize je tento tunel živý tvor. Je to tmavá chodba se zatuchlým zápachem jako něco velice starého. Podivný šepot se ozývá ve větru, který se v chodbě vyskytuje, a Koralína, čili čtenář přísahá, že je v temnotě za zády něco pozoruje. Něco starého, velmi pomalého... Tunel se po druhém vstupu i v knize velice změní. Chodba se zdá mnohem delší, více do kopce než kdy předtím. Zdi jsou na dotek teplé, mokré a jako by se hýbaly. Jako by tunel dýchal. Ať je to cokoliv, vědělo to, že tím Koralína prochází.

Už jen toto je dost na noční můry a ani nejsme u světa samotného. Ten je sám o sobě úplně jiný kalibr. Ale já bych radši, abyste se s ním seznámili sami, tak jako Koralína. Ona také přece neměla nikoho, kdo by ji držel za ruku a provedl skrze všechny hrůzy. Pokud se vám tato krátká ukázka líbila, zbytek vás nezklame.

-Elizabeth-

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

KOCOUR V BOTÁCH: Poslední přání

V roce 2022 vyšlo mnoho filmů, o kterých by se dalo mnoho říct, ať slova dobrá či zlá. Mnoha lidí si myslelo, že zrovna Kocour v botách: Poslední přání bude patřit k těm zle ohodnoceným. I přesto se tento kousek dostal mezi legendy. Nikdo neočekával, že se animovaný film o mluvícím kočičím Zorovi dostane tak vysoko na žebříček reputace, ale přeci se to stalo.

Kocour v botách 2 nás jako první uvede do svého světa párty, kterou Kocour sám pořádá v domě zdejšího guvernéra. Už v tomto momentě si můžeme všimnout značně zlepšené CGI práce (3D animace). Lehce stylizovaná animace filmu nás vsaje do akce hned, jak se guvernéra o párty dozví a vypukne takový menší boj doprovázený písní s anglickým názvem „Fearless hero“. Avšak povyk vzbudí zdejšího spícího obra a po krátkém epickém boji se ho Kocourovi podaří zlikvidovat. Jenže obr měl také docela velké štěstí, poněvadž na Kocoura spadne zvon, kterým obra zneškodnil, a tak začíná náš konflikt.

Kocourovi zbývá již jen jeden život a po střetu s neznámým vlčím lovcem odměn se Kocour rozhodne vydat do kočičího domova, kde stráví několik dnů jako obyčejná kočka z obavy ztráty posledního života. Jednoho dne se do domova dostane několik padouchů, kteří hledají Kocoura pro neznámý účel. Nepodaří se jim ho najít, ale zatímco se rozhodnou zase odejít, Kocour od nich zaslechne o mapě, která vede pří-

mo k hvězdě přání, a napadne ho ji ukrást, aby získal svých devět životů zpět. Začátku filmu trochu trvá rozjezd, i když začal tak napínavě. Ale po tomto momentu se film zcela přemění na jeden z těch nejtípnějších, nejchytřejších filmů, které jsem kdy viděla. Kompletně zvrátí klasické animované klišé, aniž by to na diváka působilo směšně. Film byl udělán z celého srdce a dá se to poznat. Velice doporučuji jeho zhlédnutí, pokud vás již nebaví neustále sledovat nynější dětské animáky a hledáte o trochu dospělejší CGI film, než je obvyklé.

-Elizabeth-

Kam po maturitě? Já už mám jasno

Mezi tématy středoškoláků neodmyslitelně patří i výběr dalšího studia. Nicméně pro nás ze Šluknovského výběžku tady moc možností není. Takže nezbyvá nic jiného a musíme vyrazit do větších měst.

23. února 2023 se konal Den otevřených dveří Vysoké školy kreativní komunikace, která sídlí v Praze. Uvítali nás přátelsky a mile. Přes úvodní slovo jsme se dostali k samostatným konzultacím k danému oboru, o který má potenciální student zájem. Účastnil se ho vždy jeden profesor a student konkrétního oboru, což bylo skvělé, protože člověk mohl nahlédnout na studium ze dvou pohledů.

Obory jsou pestré, přes marketing a komunikaci k přímo uměleckým oborům, jako například Grafický a mediální design, Animace a vizuální efekty nebo třeba Fotografie a audiovizie.

Jenomže mě zaujal obor z Literární akademie, konkrétně Literární tvorba, což je bakalářské studium, na které navazuje i magisterské. Cílem studia je vést budoucí spisovatele a publicisty k rozvíjení jazykových kompetencí, k perfektní znalosti jazyka

a jeho prostředků. Naučí se kultivovaně, originálně a adekvátně k tématu psát a vyjadřovat se. Bude schopen nejen psát, ale i číst a rozumět, což jsou v dnešním světě zahlceném texty stále více vyhledávané a ceněné dovednosti. Dále studenti získají schopnost pracovat s relevantními prameny, interpretovat je a využít pro svou vlastní tvorbu. V dílnách literární tvorby, které jsou základem studia, budou pracovat pod vedením zkušených spisovatelů, textařů a publicistů. Škola se účastní různých akcí, jako jsou například: Svět knihy (kde jsem se o škole dozvěděla), autorská čtení ve vlaku a spousty dalšího. Pro milovníky kávy nesmím opomenout, že se přímo zde nachází skvělá kavárna, kam se studenti chodí učit, psát úkoly nebo si jen popovídat s přáteli. Také se zde konají různé akce.

S jednou úžasnou studentkou jsem si vyměnila knižní tipy (shodly jsme se, že knihy od Colleen Hoveer jsou úžasné), ptala jsem se na spousty otázek ohledně studia, hlavně pro mimopražské studenty,...

Odnesla jsem si spousty knih, novin, ale také ponožky! Hlavně ale úžasný dojem a fakt, že tato škola je pro mě jako stvořená. Pokud někdo bude mít o Literární akademii zájem, doporučuji se podívat na webové stránky nebo instagramový profil. A pokud vás škola natolik zaujme jako mě, stojí za to, udělat si výlet do Prahy na DOD. Nebudete litovat.

Článek bych ukončila slovy Josefa Škvoreckého (který byl český humanista): „Spisovatel je ten, kdo píše. Ne ten, kdo mlčí. Poselstvím spisovatelů je dávat čtenářům možnost vstoupit do světů, v nichž pro slovo „nemožné“ není místo.“

-Lucy-

BEZEVŠEH 69

■ **Vydává a tiskne:** SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 kusů. ■ **Redakční rada:** Mgr. I. Šabatová (ŠA), Mgr. Bc. J. Uher, Mgr. F. Stojaník (fis), Bc. L. Obergruberová (Io), I. Šabata (iša), Ing. A. Bartůňková, K. Procházková (Kamila), E. Rigová (Rambo), E. Vlková (emm), A. Kroutilová (annie), M. Průša (Miško), E. Maštalířová (Elisabeth), K. Salavová (Kat), B. Drugová (perkinsmors), L. Mihalíková (Lucy).
 ■ **Externí spolupráce - kresby:** Š. Makovská (Šéryl) ■ **Webové stránky:** R. Liščák ■ **Technické a grafické zpracování:** I. Šabata